

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

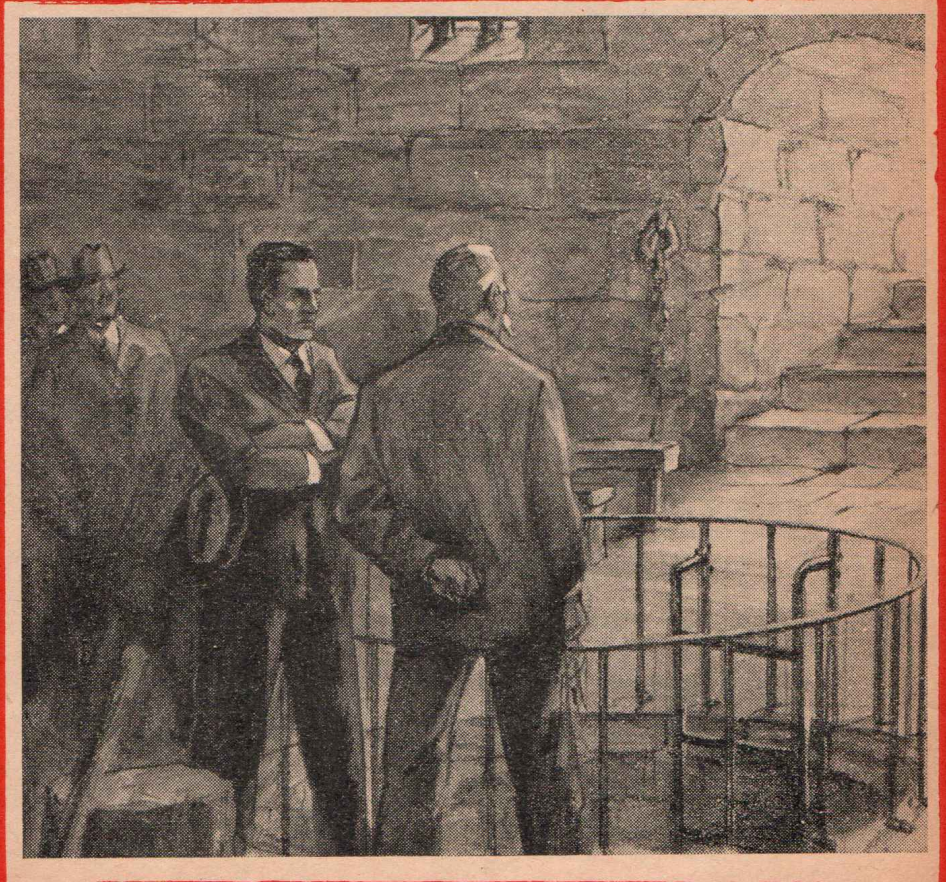
genaamd

Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET GROENE SPOOK

N° 2453

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het groene spook

HOOFDSTUK I

EEN REEKS GEHEIMZINNIGE DIEFSTALLEN

Doberty Castle een van de oudste kastelen aan de oostkust van het Engelse graafschap York, staat in tegenstelling met de meeste sterkten van die aard niet op de top van een hoge rots, maar op een lage heuvel, in een terreinplooi dicht bij de kust.

Uit het bovenste raam van een der oude torens, die in het begin van de veertiende eeuw was gebouwd en die nog bijna ongeschonden was bewaard gebleven, genoot men een uitzicht over

het omringende landschap, op de golven van de Noordzee en op de haven van Bridlington, enige mijlen ten zuiden van Flamborough Head gelegen, welke kaap ver in de golven vooruitspringt.

Bridlington is dan ook vrijwel beschut tegen de barre noordenwinden, daar het aan de voet van die hoge lange kaap gelegen is.

Zoals gezegd, dateerde Doberty Castle uit het begin van de veertiende eeuw, maar van het oorspronkelijke slet was

weinig meer over gebleven dan de reeds genoemde toren, een machtig bouwwerk met muren van wel een meter dikte, en een stuk van de zijvleugel die daarbij behoorde.

De heren van Doberty waren trots op hun geslacht en dus ook op deze overblijfselen uit een roemrijk verleden.

Generatie op generatie had de toren opnieuw laten restaureren en de meubelen en wapens, die zich daar nog altijd bevonden, goed onderhouden.

Dit antieke overblijfsel uit een roemzucht verleden trok vele toeristen en om het de bezoekers gemakkelijk te maken de toren te bezichtigen was er een verbinding gemaakt tussen de machtige reus en het bewoonde gedeelte van het kasteel.

Wel had de toren een afzonderlijke toegangspoort met een lage, zware eikenhouten deur, maar deze was zeker in geen eeuw geopend, zoals voldoende bleek uit de zwaar verroeste grendels en het slot waarin sedert mensengeugenis nooit een sleutel was omgedraaid.

De keldergewelven die thans met elkander onderling in gemeenschap stonden, waren vroeger eeuwen afgescheiden geweest door dikke tralies en zware deuren.

Vooraf een dier gewelven boezemde de bezoekers afgrijzen in.

Het was een grote ruimte, die overdag slechts licht ontving door een klein boogvormig gat, afgesloten met armdikke tralies.

Daar de muren hier ook meer dan een meter dik waren, drong zelfs op heldere dagen, als de zon scheen, het licht slechts spaarzaam naar binnen.

Hier en daar waren in de dikke, met schimmel uitgeslagen muren, zware ringen gemetseld aan sommige waarvan een verroeste ketting afhing, waarvan het doel maar al te duidelijk was.

In een hoek stond een zwaar eikenhouten blok, voorzien van een uitholling, waarnaast een ontzaglijke blijk met een lange steel stond, waarmee de beul zijn luguber werk verrichtte.

In een andere hoek stonden een aantal martelwerktuigen; een rekbank, een

Ijzeren Maagd, een der vreselijkste werktuigen van die tijd en dat bestond uit een ijzeren pop, uit twee helften samengesteld, die om een scharnier konden draaien en waarvan de binnenzijde bezet was met puntige ijzeren penen; een kruisvormig houten toestel, waarop de ongelukkigen werden vastgebonden, ten einde hen met een zware moker de beenderen te verbrijzelen, een reusachtige ijzeren pan, dienende om er de heksen te begieten met kokende olie en nog enkele andere afschuwelijke folterwerktuigen.

Maar het meest nog werd de aandacht van de bezoekers getrokken door de put, die zich ongeveer in het midden van de vloer bevond.

Hij was veiligheidshalve omgeven door een stevig ijzeren hek van omstreeks een meter hoog.

Onduidelijk kon men, bij het licht van de medegenomen lantaarns de donker glanzende oppervlakte van het water in deze put zien.

Volgens de overlevering was deze put bodemloos.

Dit mocht wat overdreven zijn, maar het stond vast dat hij zeer diep moest wezen.

Een smalle ijzeren ladder langs een der wanden, reikte tot bijna aan de oppervlakte van het roerloze water.

De bovenzijde van de put was gelijk met de vloer en als dat hek er niet was geweest en men in het duister deze kelder zou betreden, zou men zeker in deze put gestort en jammerlijk zijn omgekomen.

De meesten haalden pas weer ruimer adem, als zij uit deze plaats der verschrikking weer in het heldere daglicht kwamen.

Het bewoonde gedeelte van het kasteel, was ook zeer bezienswaardig, maar het werd alleen getoond als de eigenaars op reis waren.

Dan woonde er niemand dan de oude huisbewaarder Adams, de tuinman, die reeds lang in dienst van de earl of Doberty was, de rentmeester, wat stalpersoneel en een opzichter over het grote park.

Op het oogenblik dat deze vertelling

een aanvang neemt vertoefde het gezin van Lord Doberty op de prachtige bezitting.

Het was in het begin van de zomer.

De eigenaar een man van ongeveer zestig jaar, met een enigszins nors gelaat, bruin gekleurd door een leven in de buitenlucht, zat aan het hoofd van de tafel, waar het gezin zoëven het ontbijt gebruikt had.

Tegenover hem zat zijn vrouw, die een jaar of tien jonger was en tussen hen in Douglas, zijn zoon, een jongeman die er in de kracht van zijn leven zeer knap uitzag, en Helen, hun vijf-entwintigjarige dochter.

Stijf en strak als een pilaar stond de butler die het oog hield op de bediende, die bij het buffet had post gevat.

De stemming van het gezin scheen niet al te opgewekt te zijn, en er werd niet veel gesproken.

De heer des huizes had 'n krant naast zijn bord liggen, waarin hij nu en dan een blik wierp.

Plotseling kwam zijn vuist met een luide slag op de tafel neer, zodat zijn dochter verschrikt overeind vloog.

— Hé, vader, wat maakt u mij aan het schrikken, zei zij.

— Aan het schrikken, meisje? Je kunt niet half zo geschrokken zijn als ik zelf.

— Wat is er dan in 's hemelsnaam gebeurd? vroeg Lady Doberty.

— Er is alweer ingebroken in de buurt, antwoordde haar man met een ontevreden gezicht.

De beide dames leunden met een kreet van schrik achter in haar stoel, en Douglas keek zijn vader met gespannen verwachting aan.

— Waar nu weer, vader? vroeg hij.

— In het buitenverblijf van Sir Francis Hamilton.

— Dat is de tiende inbraak in veertien dagen tijds, riep Helen uit.

— Het is ongelooflijk, zei Douglas. Ik moet zeggen dat de politie hier ook niet al te snugger schijnt te zijn.

— Aan de politie ligt het niet, bromde de oude man. Die inbreker is een gladder jongen.

— Heeft men geen enkel spoor van

hen kunnen ontdekken?

— Niet het geringste.

— Geen vingerafdruk? Geen achtergelaten kledingstuk? Geen afdruk van een schoen of iets dergelijks? vroeg Douglas.

— Neen, zeg ik je immers. Als de bewoners van de tien huizen niet met eigen ogen hun gekraakte brandkast en hun geplunderde zilverkasten hadden gezien, dan zouden zij gemeend hebben dat zij droomden.

— Het is vreselijk om er aan te denken, zei Helen.

— O, voor ons behoef je je niet ongerust te maken, riep de oude heer uit. Ik zou wel eens willen zien dat een inbreker hier binnendrong. Ten eerste is de parkmuur drie meter hoog en van scherpe pennen voorzien, ten tweede bevinden de ramen zich hoog boven de grond en zijn zij allen van stevige luiken voorzien, ten derde staan alle buitendeuren des nachts in verbinding met een elektrische alarmschel en ten vierde is het huis vol bedienden. Neen, wij zijn veilig, dat geloof ik vast.

Op hetzelfde ogenblik werd er op de deur geklopt en trad er een bediende binnen, nog voor hij daartoe toestemming had ontvangen.

Met een bleek en verschrikt gelaat bleef hij op de drempel staan, zijn meester met een schuweblik aanziende.

— Wel Gillian wat is er? vroeg de heer des huizes. Je ziet er uit als een geest, man.

— Ik vraag excuus mylord, dat is ook niet te verwonderen.

— Wat is er dan gebeurd? Spreek op en sta daar niet te bibberen als een juffershondje.

— Er is hier ingebroken mylord.

Lord Doberty werd zo rood als een pioen en zijn ogen dreigden uit hun kassen te springen.

Hij staarde de bediende aan als zag hij een spookverschijning, en herhaalde toen op doffe toon, als twijfelde hij aan zijn verstand:

— Ingebroken? Hier? In mijn huis?

— Ja, mylord, en hij heeft niet het minste spoor achtergelaten.

Weer deed een harde vuistslag op

tafel het kostbare servies rammelen.

— Daar houdt alles mee op, schreeuwde Lord Doberty woedend.

— Wat is er gestolen? vroeg hij.

— De zilverkast in de eetzaal is leeggehaald, mylord.

— Helemaal.

— Er is geen stukje overgebleven, mylord.

De oude heer wankelde naar een stoel en liet er zich in neer vallen.

— Dat is het toppunt, kreunde hij. Hoe is dat verd... mogelijk? Hoe zijn de kerels voor de duivel binnengekomen?

— Dat weet niemand, mylord, en ook niet hoe zij weer verdwenen zijn. Er is volstrekt niets vernield. De luiken waren alle gesloten, de deuren waren dicht, de alarmsignalen hebben in het geheel niet gewerkt en de honden hebben niet aangeslagen.

Lord Doberty zat met zijn hoofd tussen de handen en wiegde op zijn stoel heen en weer.

— Dan moet hij met een ladder door een der ramen zijn geklommen.

— Wij hebben alles nagekeken, my-

lord, alle ramen zijn volkomen ongeschonden, en wij hebben hier geen ladders, die lang genoeg zijn.

— Wil je dan soms zeggen dat de inbrekers met een helikopter op het dak zijn geland? brulde de oude heer, terwijl hij opsprong en als een tijger in zijn hok het vertrek op en neer begon te lopen.

De bediende zweeg.

Hij was zich van geen schuld bewust, maar hij begreep, dat hij het beste deed zijn meester niet tegen te spreken.

Douglas was de enige die zijn kalmte had bewaard, ofschoon ook hij bleek van woede was geworden.

Hij had de hoorn van het telefoon-toestel aan zijn oor en praatte in het toestel.

— Wat doe je daar, jongen? vroeg zijn vader ongeduldig.

— Het enige wat ons in de gegeven omstandigheden te doen blijft, vader, antwoordde de jongeman. Ik bel de politie op.

HOOFDSTUK II

RAADSELS

Een half uur later kwam een auto, waarin, behalve de chauffeur drie personen zaten, door de brede oprijlaan van het park tot voor het grote terras rijden, dat zich voor de hoofdingang van het oude kasteel uitstreckte.

Het waren een inspecteur en twee rechercheurs uit de badplaats Bridlington.

Gillian, de knecht, die het eerst de inbraak ontdekt had, ging de drie heren voor naar de werkkamer van Lord Doberty.

Deze bevond zich daar met zijn zoon, in een opgewonden gesprek gewikkeld, waarvan de kansen om de inbreker en zo mogelijk het geroofde zilver in handen te krijgen, het voornaamste onderwerp vormden.

— Met wie heb ik het genoeg?

vroeg de Earl of Doberty, nadat Gillian zich verwijderd had.

— Ik ben inspecteur Gray, antwoordde de oudste der drie politiebeamten. Deze heren zijn detectives, Cower en Carlisle.

Na deze vluchtige kennismaking werden stoelen aangeboden en nam de heer des huizes het woord.

— Ik heb u verzocht hier te komen, heren, zei hij, in de hoop dat gij deze zaak tot klaarheid zult kunnen brengen. Ofschoon ik zeggen moet, dat mijn hoop, mijn eigendom terug te krijgen zeer gering is, om van de arrestatie van de misdadiger maar niet te spreken. Het spijt mij, dat ik het zeggen moet, maar de politie van Bridlington heeft in de laatste weken niet geschitterd door overgrote bekwaamheid.

Inspecteur Gray steeg het bloed naar de wangen.

— Het is waar, mylord, zei hij, er hebben tien inbraken plaats gehad, zonder dat wij erin geslaagd zijn de schuldige te achterhalen. In mijn gehele carrière heb ik nog nooit iets dergelijks beleefd. De man, die deze inbraken op zijn kerfstok heeft, moet wel een bijzonder gladder jongen zijn.

— Als ik u was zou ik zeggen dat hij een genie is, riep Lord Doberty schamper uit.

De inspecteur haalde de schouders op.

— Ik erken eerlijk, dat wij met 'n buitengewoon sterke tegenpartij te doen hebben en dat de man die ongetwijfeld al deze inbraken voor zijn rekening heeft genomen, ver verheven staat boven het gewone inbrekersvolkje.

— Dat mag zo zijn, inspecteur, maar ik zou gaarne wensen, dat men die hoogstaande man zou arresteren. Mij heeft hij reeds te pakken gehad, want hij heeft voor een waarde van ruim duizend pond aan zilver gestolen, maar dan zou tenminste mijn omgeving voor zijn bezoeken gespaard blijven.

— Ik zal mijn best doen, mylord, antwoordde de inspecteur kortaf. Mag ik u nu verzoeken mij de feiten mede te delen.

— Dat is in enkele woorden gezegd, inspecteur. Hoe de inbreker binnengekomen is, weten wij niet, hoe hij zich uit de voeten heeft gemaakt, weten wij nog veel minder; het enige wat wij met zekerheid weten is, dat hij de zilverkast in de eetzaal tot het laatste stuk heeft geplunderd.

— Dat klinkt haast als een sprookje, zei de inspecteur; er moet toch ergens een deur of een raam geforceerd zijn.

— Neen, inspecteur, niets van dat alles. Gaat u maar met me mee, dan kunt gij u zelf overtuigen.

— Tot uw dienst, zei de inspecteur terwijl hij opstond.

— Laten wij maar het eerst naar de buitendeur gaan, die op het terras uitkomt, zei Douglas.

— Zoals gij wilt, sir, zei de inspecteur. Cower en Carlisle zullen ons vergezellen.

De vijf mannen verlieten het vertrek, en gingen een brede trap af, tot zij de hal bereikten.

Inspecteur Gray zag dat de buitendeur aan de binnenzijde voorzien was van twee zware koperen kettingen.

— Ik zal u zeggen hoe deze deur gesloten wordt, inspecteur, begon Lord Doberty. Ten eerste wordt zij gesloten op het nachtslot. Dat slot vonden wij vanochtend onaangeroerd. Deze twee kettingen die ik zelf op de deur heb gedaan dito. Daarginds ziet gij de draad van het alarmsignaal; alles in volmaakte orde.

De spreker trok de deur naar zich toe, en aanstonds klonk er boven in het huis een zeer luide alarmschel, die zelfs hier hoorbaar was.

— Gij ziet, dat dat ding perfect werkt riep de oude heer uit. Ten overvloede slaapt een van mijn honden iedere nacht op deze mat, die gij daar voor de deur ziet liggen.

— Dan is het natuurlijk duidelijk, mylord, dat de inbreker niet door deze deur naar binnen is gekomen.

— Dat dunkt mij ook, luidde het commentaar.

— En hoe staat het met de vensters? vroeg de inspecteur.

— Alle vensters zijn van zware luike voorzien.

— Waren die vanochtend ongeschonden?

— Volkomen. Gij kunt het trouwens zelf onderzoeken.

De inspecteur stond een ogenblik met het potlood, waarmede hij zijn aantekeningen maakte tegen zijn tanden te tikken.

Toen zei hij:

— Laat ons dan met uw goedvinden de andere deuren eens bekijken.

— Ga maar mee, inspecteur.

De tocht door het grote huis werd voortgezet.

Er waren niet minder dan vijf deuren die toegang gaven vanaf de straat, twee aan de voorzijde, twee aan de achterzijde en een in de zijvleugel, die alle aangesloten waren op het alarmsignaal.

De inspecteur wilde zich ervan overtuigen, dat ook de luike in orde wa-

ren en zo werd de tocht voortgezet.

Na een half uur bevonden allen zich weer in de grote hall.

Het was duidelijk dat de inspecteur er geen gat in zag.

— Dat gaat mijn verstand te boven, mompelde hij.

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij wendde zich tot de twee detectives en vroeg:

— Heeft het gisteravond geregend?

— Af en toe een flinke bui, inspecteur, antwoordde Cower.

— Zo is het, bevestigde Carlisle.

— Ik weet, wat gij vragen wilt, inspecteur, riep Douglas uit. Gij denkt natuurlijk aan voetsporen. Daar heb ik ook aan gedacht en ik heb alle bedienden streng bevel gegeven, om geen voet op de paden langs het huis te zetten.

— Daar hebt gij zeer goed aan gedaan sir, riep Gray uit. Dan zullen wij eens zien of de inbreker door de lucht is komen aanzetten of zijn voeten heeft gebruikt.

Het gehele gezelschap begaf zich nu naar het park, hetwelk zich rondom het kasteel uitstrekte.

Inspecteur Gray liep vooraan, en niets ontging zijn spiedende ogen.

Hij onderzocht zorgvuldig alle wegen, die naar het kasteel voerden en tevens de smalle paden, die langs de muren liepen.

Hiermede ging bijna een uur heen, en naarmate het later werd, betrok het gelaat van de inspecteur.

Eindelijk wendde hij zich tot graaf Doberty met de woorden:

— Ik moet u bekennen, mylord, dat ik hier voor een raadsel sta. De inbreker moet toch, dunkt mij, van buiten zijn gekomen. En zelfs al nemen wij aan, dat hij zich heeft laten insluiten, hetgeen in een zo groot huis als dit niet onmogelijk is, dan nog moet hij het kasteel toch weer verlaten hebben. Ik vind echter niet het geringste spoor, ofschoon dit zich scherp had moeten aftekenen in de weke aarde.

— Dat is sterk, mompelde Lord Doberty; wij zullen dus aan spoken moeten geloven, inspecteur, en dat wil er

bij mij niet in. De man die het zilver heeft gestolen, is een man van vlees en bloed, en geen spook.

De inspecteur draaide aan een knoop van zijn uniform, en zei:

— Het valt mij moeilijk om het te zeggen, mylord, maar de enige mogelijkheid is, dat... een uwer bedienden...

— Daarvan zoudt gij u zelf kunnen overtuigen, inspecteur, zei graaf Doberty kort. Geen hunner heeft het huis verlaten sedert zes uur gisteravond. Gij kunt hun kamers laten onderzoeken, maar ik wil er mijn hoofd onder wedden dat gij niets zult vinden. Zij zijn allen zeer lang in mijn dienst, en ik heb hen nog nooit op enige oneerlijkheid betrapt. Maar gij kunt uw gang gaan, ik zal u in mijn werkkamer wachten. Gillian zal u de weg wijzen.

De inspecteur boog zwijgend, wenkte de beide detectives en allen verdwenen in huis.

Wederom verliep een half uur.

Toen verschenen de drie mannen met teleurgestelde blikken weer in de werkkamer van de heer des huizes, waar deze en Douglas hen wachtten.

— En? vroeg graaf Doberty, hebt gij het zilver in een der koffers van mijn bedienden gevonden.

— Neen, mylord, en ik zeg u eerlijk: ik begrijp er volstrekt niets van. Het is raadselachtig. Het gaat mijn verstand te boven, hoe de inbreker is binnengekomen en evenzeer hoe hij is vertrokken. Er is geen enkel slot geforceerd, behalve dat van de zilverkast. De honden zijn gezond en vrolijk, de alarmschel is volkomen in orde.

De inspecteur had zijn zakdoek te voorschijn gehaald en veegde er zijn voorhoofd mee af.

— Gij ziet dus geen kans de buit te achterhalen? vroeg Lord Doberty ongeduldig.

— Daarvoor zou ik eerst de dief moeten hebben, mylord. En ik beken volmondig, dat ik geen enkel aanknopingspunt heb kunnen vinden.

Lord Doberty stond op.

— Goed, zei hij kortaf. Ik zal dan particuliere detectives aan het werk zetten.

Gray werd vuurrood.

— Ik geloof dat gij u die moeite kunt besparen.

— Dat kunt gij aan mij overlaten, inspecteur, zei Lord Doberty koel. Ik dank u voor de moeite die gij u gegeven hebt.

Hij stond op en de inspecteur begreep, dat hiermede het gesprek als geëindigd werd beschouwd.

Teleurgesteld en nijdig verlieten de drie politiebeambten het kasteel, waar die nacht zulke geheimzinnige voorvallen zich hadden afgespeeld.

Maar als inspecteur Gray meende, dat hij er niets meer van zou horen, vergiste hij zich toch, want de volgende ochtend, om acht uur werd hij aan de telefoon geroepen.

Hij nam de hoorn over van de agent, die er het dichtst bij had gezeten, en luisterde:

— Spreek ik met inspecteur Gray? klonk het aan de andere zijde van de lijn.

— Daar spreekt u mee. Met wie?

— Douglas Doberty.

— Wat kan ik voor u doen, sir.

— Gij kunt een poging doen, mijn vader weer in het bezit te stellen van een bedrag van twee duizend pond sterling aan diamanten en andere kostbaarheden die vannacht uit zijn secretaire zijn gestolen.

Van schrik had de inspecteur de hoorn bijna uit zijn handen laten vallen.

Hij beheerste zich echter, en vroeg met trillende stem:

— En zijn er thans sporen, sir?

— Evenmin als gisteren.

— Dan... dan durf ik de verantwoordelijkheid niet meer alléén dragen, sir. Daar moet Scotland Yard bij te pas komen. Ik vrees, dat wij hier te doen hebben met een uiterst gevaarlijke en behendige boef. Ik zal direct Londen opbellen. Er moet een einde komen aan de reeks van inbraken, die sedert een paar weken onze streek tot de risée van het gehele land maken. Daarna kom ik aanstonds naar u toe.

HOOFDSTUK III

SULLIVAN TEN TONELE

Diezelfde dag, omstreeks vier uur in de namiddag stopte een zwarte auto voor het terras van Doberty Hall.

Daaruit stapte een man van omstreeks dertig jaar, met een energiek gelaat, niet groot, maar stevig gebouwd, met vierkante schouders en krachtige ledematen.

Zijn donkere ogen en vooral de vierkante kin wezen op grote wilskracht.

Die man was Inspecteur James Sullivan, de beste detective waarover Scotland Yard op dit ogenblik beschikte, en die reeds verscheidene moeilijke zaken tot klaarheid had gebracht, hoewel hij wist, dat er voor hem nog een taak te vervullen viel, waarin hij tot dusverre niet had kunnen slagen.

Die taak bestond uit het opsporen en arresteren van de gentleman-dief, John Raffles. Hij had de gedachte

daaraan echter nu uit zijn hoofd gezet, om zich te wijden aan het geval, waarvoor men hem ontboden had.

Onder aan het terras werd hij opgewacht door de inspecteur van Bridlington, die zich aan hem voorstelde en hem met enkele woorden voorlopig op de hoogte bracht van het zonderlinge voorval van die nacht, zowel als van de vorige inbraak.

Sullivan luisterde met half toegeknepen ogen en samengeperste lippen naar de korte uiteenzetting van het wonderlijk geval.

Toen de inspecteur met een gebaar van machteloosheid zijn inlichtingen beëindigd had, vroeg de Londense detective:

— Heeft men de bedienden onder-vraagd?

— Allen, antwoordde Gray.

— Staat hun onschuld vast?

— Zo vast als zij staan kan van onkreukbare mensen, die van vijftien tot dertig jaar in dienst van graaf Doberty hebben gestaan.

— Men heeft toch niettemin een grondig onderzoek ingesteld?

— Met grote nauwkeurigheid. Wij hebben niets ondoorzocht gelaten. Ik heb de bedienden, op last van Lord Doberty moeten mededelen, dat het onderzoek uitsluitend op mijn verzoek plaats vond en dat hun meester zelf geen moment aan hun onschuld twijfelde. Het was trouwens ditmaal zo goed als onmogelijk, dat een der bedienden de diefstal zou hebben gepleegd.

— Hoezo?

— De secretaire was met een bijzonder slot gesloten, en een even bijzonder werktuig geopend. Het moet een beroepsinbreker en wel een zeer bekwame zijn geweest, die de secretaire zonder enige beschadiging wist te openen. En ten overvloede... geen der bedienden kon weten, dat de gestolen kostbaarheden zich juist daarin bevonden.

— Wie wisten het dan wel?

— Natuurlijk de leden van het gezin en voorts misschien de gasten van Lord Doberty, aan wie hij enige tijd geleden zijn verzameling had getoond.

— Komen hier veel gasten?

— Ja, dat gebeurt nog al eens. Meestal de bewoners van de omliggende kastelen en landhuizen, die vaak hun eigen gasten medebrengen.

— Is er vannacht speciaal de wacht gehouden?

— Neen, maar mylord heeft eigenhandig alle deuren en luiken van het kasteel gesloten, de alarminrichting nagezien en de honden op hun plaats gebracht.

Sullivan fronste de wenkbrauwen en dacht geruime tijd zwijgend na.

— Wij zullen eens zien, of het hier inderdaad spookt, zei hij ten slotte, dan wel of wij hier misschien te doen hebben met een zeker iemand, wiens spoor ik reeds enige malen gevonden heb, om het spoedig weer te verliezen, die ik zelfs enkele malen heb kunnen arresteren, om korte tijd later tot de ont-

dekking te moeten komen dat hij op wonderbaarlijke wijze ontkomen was. Want dit is het werk van een genie.

— Is Lord Doberty nu thuis?

— Hij is een kwartier geleden uitgereden.

— Zijn zoon?

— Sir Douglas is ook niet thuis.

— Dan zullen wij eens op ons gemak de stand van zaken opnemen, inspecteur. Het verheugt mij, dat ge mij hebt laten roepen. Ik zal niet rusten voor dit geheim doorgrond en de dader gearresteerd is. Gij kent de weg zeker wel?

— Zo goed als men die in dit grote huis en in twee dagen tijds kan leren kennen.

— Goed. Laat ons maar eerst naar de eetzaal, vervolgens naar de werkkamer gaan.

Inspecteur Sullivan, inspecteur Gray en de beide detectives gingen het kasteel binnen.

Het viertal ging de monumentale trap naar de eerste verdieping op.

Daar gekomen, geleidde inspecteur Gray zijn Londense collega naar een grote, rijk met beeldhouwwerk versierde zaal, in het midden waarvan een zware, lange tafel stond, waaraan reeds sedert eeuwen de slotbewoners hun festijnen vierden.

Tegen een der wanden, die met prachtige gobelins waren behangen, stond een brede kast van kostelijk gesneden eikenhout, zwart van ouderdom, en die zeker geen zes man van haar plaats hadden kunnen tillen.

Inspecteur Gray wees naar de deuren met de bewerkte panelen, die thans openstonden, en zei:

— Hierin bevond zich het tafelzilver. Zoals gij ziet, is er volstrekt niets in achtergelaten.

— Was die grote kast geheel gevuld? vroeg Sullivan verbaasd.

— Zo goed als geheel gevuld.

— Maar dan kunnen de inbrekers dat onmogelijk in één keer hebben meegenomen.

— Die opmerking heb ik ook reeds bij mij zelf gemaakt. En dat is een van de vele raadsels, want als de inbrekers

met z'n tweeën waren, hadden zij zeker een keer of zes heen en weer moeten gaan, hetgeen mij zeer dubieus voorkomt, en als het een bende van zes of acht man was, hetgeen al even ongeloofwaardig klinkt, dan is het volkomen gemis van enig spoor in de natte aarde nog onverklaarbaarder.

— Gij hebt gelijk. Het grenst aan het bovennatuurlijke. Hoeveel woog het zilver, alles bijeen gerekend?

— Mylord schatte het op zijn minst op vijf honderd pond.

Sullivan begaf zich naar de kast en bekeek nauwkeurig het ouderwetse, zeer stevige slot.

— Geen spoor van braak, mompelde hij.

Die kast moet met een valse sleutel geopend zijn. Om dat de kunnen doen, moet de dader een wasafdruk van het slot hebben genomen, of de sleutel hebben gestolen. Hebt gij daaromtrent reeds navraag gedaan, inspecteur?

— Ja, dat was mijn eerste werk. De sleutel bevindt zich aan een ring, met nog slechts twee andere sleutels, die mylady onder haar berusting heeft. Zij heeft die sleutelring geen ogenblik gemist.

— Dan moeten wij ons dus aan de eerste veronderstelling houden, die van de wasafdruk. Als de bedienden volkomen onschuldig zijn, moet, dunkt mij, een der gasten het gedaan hebben. Ik zal zodra mylord is teruggekeerd, hun namen vragen en de gangen van die heren eens in stilte maar nauwlettend laten nagaan.

Dat blijft dus afgesproken; wij komen hier nader op terug. Nu zullen wij de ramen eens nader beschouwen.

Er waren er drie in het grote vertrek, allen voorzien van zware eikenhouten luiken, die des nachts met sterke stalen bouten gesloten konden worden.

Sullivan onderzocht ze allen zorgvuldig, maar kon niets vinden.

Ten slotte zei Sullivan zuchtend:

— Het kan niet anders of de inbrekers moeten door gindse deur zijn binnengekomen dus ergens uit het huis. Was die deur op slot?

— Neen, dat is te lastig, want de bedienden lopen hier geregeld in en uit.

— Laat ons dan nu maar eens naar de werkkamer gaan, wij hebben hier niets meer te doen. Wijs mij de weg naar het vertrek, waar zich de secretaire bevindt, wat ik u verzoeken mag.

De vier politiebeamten verlieten de eetzaal, gingen een gang door, opnieuw een trap op en bereikten zo de werkkamer van Lord Doberty.

Zij traden binnen.

De kamer enigszins somber van uiterlijk door de vele oude, zware meubelen, die er stonden en de dikke donkergroene velours gordijnen voor de twee ramen, zag uit op het grote gazon dat zich voor het terras uitstreckte.

Bij de eerste blik uit die ramen was het reeds duidelijk, dat de geheimzinnige nachtelijke bezoeker onmogelijk een ladder had kunnen gebruiken, lang genoeg om bij de vensters te komen.

— Het hij zich daarvan overtuigd had, verzocht Sullivan de secretaire.

Ook deze vertoonde geen enkel spoor van braak.

De klep was opengelaten en de schoot van het slot stak nog naar buiten.

Langzaam deed Sullivan de ronde door het vertrek, hoofdschuddend en met een diepe rimpel tussen de ogen.

Niet zonder enig leedvermaak bemerkten de drie politiebeamten uit Bridlington, dat ook hun collega uit de hoofdstad blijkbaar volkomen in het duister tastte, en zich vruchteloos afmatte met het zoeken naar een oplossing van dit mysterieuze geval.

Eindelijk bleef Sullivan weer voor de secretaire staan.

— Ik moet bekennen, dat ik er tot dusverre niets van snap, zei hij, het enige wat ons te doen staat is aanstonds alle politie-autoriteiten te verzoeken in hun respectieve standplaatsen nauwkeurig onderzoek te doen bij alle helers en opkopers, ofschoon ik van te voren overtuigd ben, dat het in dit biezondere geval weinig zal baten. En verder zal ik, mylord, zodra hij thuis komt, verzoeken ten spoedigste weer een diner of souper te geven, waarop

hij zoveel mogelijk gasten uit de omstreken moet uitnodigen, die er vroeger ook zijn geweest. Ik wil hen wel eens ongemerkt gadeslaan.

— Gij denkt dus...

— Ik denk dat de dader met dit huis zeer goed bekend moet zijn, anders zouden deze beide inbraken volkomen onverklaarbaar zijn, viel Sullivan inspecteur Gray in de rede.

Hij wendde zich naar de deur en vervolgde:

— Nu wilde ik nog eens om het huis heen lopen.

De vier mannen verlieten de werk-kamer en gingen de brede trappen af.

In de hall zagen zij Gillian juist snel naar de voordeur lopen, om deze voor zijn meester te openen.

Graaf Doberty trad binnen en liep meteen op het groepje politiemannen toe en vroeg:

— Iets ontdekt?

— Nog niets, mylord, antwoordde Inspecteur Gray. Sta mij toe, dat ik Inspecteur Sullivan, van Scotland Yard aan u voorstel. Hij is juist bezig met zijn onderzoek.

De graaf monsterde de bezoeker even en zei toen:

— Ik heb veel van uw bekwaamheid gehoord, inspecteur. Ik hoop, dat gij deze zaak zult weten op te lossen. Het is geen aangenaam denkbeeld zijn huis te zien beschouwd als een duiventil, waar men in en uit kan vliegen.

— Ik beloof u, dat ik mijn best zal doen, mylord, zei Sullivan. Wij hebben te doen met iemand van meer dan gewone hoedanigheden, en die over middelen beschikt, waarvan gewone inbrekers geen notie hebben.

— Hoe weet gij dat zo zeker? vroeg Graaf Doberty verwonderd.

— Ik weet het niet zeker, mylord, maar ik vermoed het antwoordde Sullivan. Misschien zal later wel blijken, dat ik gelijk heb. Eén ding zou ik u willen verzoeken, namelijk zo spoedig mogelijk een soirée een tuinfeest of iets dergelijks te geven, waar gij alle gasten op uitnodigt, die in dit huis plegen te komen...

— Waarvoor acht gij dat nodig, als

ik vragen mag?

— Ik zou gaarne in de gelegenheid zijn, die gasten eens wat nader te leren kennen, mylord.

— Wat? riep graaf Doberty uit. Gij wilt toch niet zeggen, dat gij een mijner gasten verdenkt van zulk een misdrijf?

— Ik wil alleen maar zeggen, mylord dat het niet alles goud is wat er blinkt en dat het niet is uitgesloten, dat een uwer gasten een heel andere persoon is dan hij voorgeeft te zijn.

Sullivan wierp een blik om zich heen en vervolgde.

— En dan zou ik wel gaarne van u vernemen, waarheen gindse gang leidt, die met dat donkere gordijn aan het eind.

— Naar de oude toren inspecteur, antwoordde Lord Doberty.

— Is die gang alleen door dat gordijn afgesloten?

— Neen, daar achter is een deur, die met de toren in verbinding staat.

— Wordt die vaak gebruikt?

— Alleen als hier bezoekers komen, die de wens te kennen geven, de toren te bezichtigen. Dan gaan zij van hier door die gang naar het oude gedeelte.

— Als gij er niets op tegen hebt, zou ik die gang en die deur gaarne eens bezichtigen, zei Sullivan.

— Ik wil u een en ander met genoegen tonen zei Lord Doberty, ietwat verwonderd, maar deze gang leidt u naar de toren, en er bestaat geen andere ingang. Het is totaal onmogelijk, van buiten af in de toren door te dringen.

— Dat neem ik gaarne op uw gezag aan, mylord, maar niettemin moet ik blijven aandringen.

De oude heer haalde de schouders op, doch maakte een uitnodigend gebaar in de richting van de gang.

Allen gingen naar binnen.

De muren waren witgekalkt, teneinde zoveel mogelijk licht te vangen, maar aan het andere uiteinde was het zo donker dat men elektrische zaklampen moest gebruiken.

Bij het licht daarvan zagen de politiebeambten, dat zij zich voor een dikke eikenhouten, met ijzer beslagen deur bevonden.

Lord Doberty haalde een sleutelbos te voorschijn en wilde de deur openen, maar Sullivan hield hem met een gebaar terug.

— Ik zou gaarne die sleutel eerst eens zien, zei hij.

Zwijgend toonde Lord Doberty hem de sleutel.

— Het is een nieuwerwets model, zei de detective. Deze deur is dus zeker niet heel oud?

— Jawel, maar ik heb dat slot zelf laten aanbrengen, antwoordde Lord Doberty.

— Dat is alles wat ik weten wilde, zei Sullivan. Laat ons nu maar eens zien, wat zich achter die deur bevindt.

De deur werd ontsloten en de vijf mannen traden een ruimte binnen die slechts verlicht werd door de weinige zonnestralen, die zich een weg baanden door het enige, stoffige met spinrag overdekte raam, dat zich ongeveer zes meter boven de vloer bevond.

Tegenover de deur, waardoor zij waren binnengekomen, zagen de bezoekers een tweede deur, die zeker enige eeuwen ouder was dan de eerste.

Lord Doberty opende ook deze deur en nu traden de mannen een aangrenzende vertrek binnen, dat wellicht vroeger gediend had als wachtzaal voor de torenwacht.

Ook in dit vertrek, geheel gelijkvormig met het eerste, was slechts één venster, even ver van de vloer verwijderd.

Het enige verschil was, dat zich in een der hoeken een stenen wenteltrap bevond, die zowel naar boven als naar beneden leidde.

Sullivan liep op deze trap toe, en vroeg:

— Waar leidt deze trap heen, mylord?

— Naar de bovenvertrekken van de toren. Zij zijn volkomen gelijk aan dit vertrek, maar de vensters hebben geen tralies, zoals deze. Zij bevinden zich echter minstens vijftig meter van de grond. Omlaag voert de trap naar de kelders.

— Zou ik die kelders kunnen zien?

— Met genoegen, gaat u maar mee.

Zij moesten ongeveer twintig treden afdalen.

En daarbij was het licht van hun lantaarns niet overbodig, want de trap werd slechts over een klein gedeelte verlicht door schietgaten in de muur, die ternauwernood een hand breed waren.

Beneden bleek het enige venster ongeveer vier meter boven de vloer, en eveneens van sterke tralies voorzien te zijn.

— Is dat venster aan de buitenzijde ook zover van de grond? vroeg Sullivan.

— Neen, hoogstens anderhalve meter. Ik begrijp wat gij zeggen wilt. Deze heren hebben echter de tralies reeds nagezien, en zij zullen kunnen getuigen dat deze stangen van een vuist dik ongeschonden zijn. Er is geen sprake van dat door een van die vensters iemand zou zijn binnengedrongen.

Sullivan mompelde iets onverstaanbaars en vroeg:

— Ik zou toch ook graag de andere kelders willen zien.

— Zoals gij wilt inspecteur, zei Lord Doberty.

De tocht werd voortgezet.

De politiemannen bezochten nog drie kelders, alle even somber en donker, en alle met slechts een enkel raam, die waarschijnlijk alle als keizer hadden dienst gedaan en kwamen eindelijk in de kelder met de ronde put in het midden en de folterwerktuigen langs de wanden.

Langzaam wandelde Sullivan om de put heen.

— Bestaat deze put al lang? vroeg hij terloops.

— Minstens even lang als de toren, antwoordde graaf Doberty.

— Ik zie daar een kleine ijzeren ladder, die in de putwand is bevestigd. Bestaat die even lang? vroeg Sullivan.

— Neen, die is daar ingemetseld, toen mijn vader nog leefde. De put moet namelijk geruime tijd geheel droog zijn geweest, en de overlevering zegt, dat er, ver beneden de oppervlakte van het water verscheidene vertakkingen waren. Sommige waaghalzige bezoekers

daalden die ijzeren trap af om zich in die zijholten te wagen.

— Hoe komt het dan dat er nu weer water in de put staat?

— Met zekerheid zou ik u dat niet kunnen zeggen, maar ik geloof dat een jaar of vijftien geleden een der kleine rivieren hier in de buurt door een overstroming een nieuwe bedding heeft gemaakt en door de gangen van een uitgeputte kolenmijn niet alleen deze put, maar ook enkele andere opgedroogde putten, hier in de buurt, weer met water heeft gevuld.

Sullivan, die aandachtig had toegekeken, vroeg:

— Heeft men deze put weleens gepeild?

— Niet één keer, maar meerdere malen. Men kwam tot vijftig meter diepte.

— Ik dank u voor de moeite die gij u gegeven hebt, mylord, zei Sullivan. Wij hebben hier niets meer te doen. Uit dit alles blijkt duidelijk dat de inbreker niet door de toren het kasteel is kunnen binnendringen. Ik hoopte dat hier misschien de oplossing te vin-

den zou zijn.

De terugtocht werd aanvaard.

Bij de zware deur die de gemeenschap tussen de oude toren en het bewoonde gedeelte vormde, bleef Sullivan nogmaals staan.

— Deze deur is zeker altijd op slot? vroeg hij.

— Altijd.

— Hoeveel sleutels zijn er van?

— Slechts een.

— Draagt gij die altijd bij u?

— Ik geef die sleutel alleen af, als er bezoekers zijn, die de toren willen bezichtigen en ik geen tijd of gelegenheid heb hen zelf te vergezellen.

Sullivan klemde de tanden op elkaar.

Hij was van Londen hierheen gekomen, in de vaste overtuiging dat hij het geheim wel gauw zou kunnen oplossen en thans stond hij voor een muur van mysterieuze details, en stuitte bij iedere stap op onvoorziene moeilijkheden.

Hij was er echter de man niet naar om zich al gewonnen te geven.

HOOFDSTUK IV

EEN SPOOKVERSCIJNING ?

Op de avond van dezelfde dag zaten Lord Doberty en Inspecteur Sullivan in de rookkamer van de heer des huizes.

Sullivan was, op uitnodiging van Lord Doberty op het kasteel blijven dineren, en gedurende de maaltijd had het gesprek over weinig anders gelopen dan over de raadselachtige inbraak in de beide vorige nachten.

Thans waren de beide mannen bezig een soort veldtochtplan uit te werken.

— Ik begrijp volkomen, mylord, zei Sullivan, dat het voor u een onaangename gedachte is, dat een uwer gasten zo goed als zeker bij deze zaak betrokken is, maar het is niet aannemelijk, dat iemand deze inbraken gepleegd heeft die niet goed op de hoogte was, niet alleen van de gehele inrichting van het huis, maar ook van de gewoontes der

bewoners, de plaats waar uw kostbaarheden werden bewaard en andere bijzonderheden, die een gelegheidsinbreker onmogelijk bekend kunnen zijn.

— Dus gij wilt zeggen, dat de diefstallen gepleegd zijn door een mijner gasten?

— Dat zeg ik niet, mylord. Ik beweert alleen dat zij gepleegd moeten zijn door iemand die zich onder een of andere vermomming hier heeft weten in te dringen.

— Maar hoe zou die hier dan moeten zijn binnengekomen?

— Hij kan zich na een cocktail party of een lunch hebben laten insluiten.

— De laatste partij, welke wij gegeven hebben dateert van een week geleden.

— Na een diner dan wellicht.

— Wij hebben gisteren en eergisteren « en familie » gedineerd.

— Dan moet de man op een of andere wijze kans hebben gezien hier binnen te sluipen, meende Sullivan.

— Maar hoe is hij dan weer weggekomen? vroeg Lord Doberty.

— Misschien pas lang nadat de diefstal ontdekt werd. Dit huis is zeer groot en men kan zich op verschillende plaatsen gemakkelijk verbergen tot de kans tot ontvluchting zich voordoet.

Lord Doberty haalde de schouders op.

— Misschien zou dat eergisternacht mogelijk zijn geweest, maar ik verzeker u, dat het deze nacht totaal uitgesloten was. Toen de diefstal ontdekt werd, was er nog geen raam en geen deur open geweest, en zodra men mij op de hoogte bracht, heb ik last gegeven, dat alleen de voordeur mocht gebruikt worden en dan nog pas nadat het hele huis van de kelder tot de zolder doorzocht was.

Sullivan haalde zijn schouders op en zei:

— Net als u, sta ik hier voor een raadsel. Het klinkt zo dwaas, dat ik het niet zou willen geloven als gijzelf het mij niet verteld had. Maar hoe het ook zij, ik zal niet rusten voor ik licht in deze zaak heb gebracht. Gij moet mij, om te beginnen, toestaan, dat ik hier op uw landgoed verblijf, zoal niet als detective dan wel onder een of andere vermomming. Ik zou, bijvoorbeeld, als een uwer bedienden kunnen optreden.

— Als gij denkt dat dit nut oplevert, dan heb ik er vrede mee.

— Zeer goed, mylord. Voorts zou ik u willen verzoeken, zoals ik u reeds gevraagd heb een of ander soiree of diner te arrangeren. Gij kunt mij dan inlichten omtrent alle personen die er komen. Ik hoop dat de dader zich dan weer onder de gasten bevindt, ofschoon de kans bestaat, dat hij hier niet zal terugkeren.

— O, wat dat betreft, zou het mij volstrekt niet verwonderen als de schurk weer terugkomt, riep Lord Doberty uit. Driemaal is scheepsrecht, moet gij denken en ik verzeker u dat er hier in

huis nog wel wat te halen valt, de juwelen van mijn vrouw, die van mijn dochter, mijn kostbare verzameling gouden munten, om van het contante geld in mijn brandkast nog maar te zwijgen.

— Welnu, geef dan uw bedienden opdracht, dat zij moeten opblijven en zet wachtposten uit.

— Dat zal ik zeker doen, riep Lord Doberty uit. Daar zullen wij aanstonds wat dieper op ingaan. Ga nu mee naar het terras achter in de tuin, want het wordt mij hier te benauwd. 't Is een warme avond.

— Tot uw dienst, mylord.

De twee heren stonden op, en begaven zich naar een vrij hooggelegen terras, waar een klein paviljoen was gebouwd, vanwaar men een prachtig uitzicht had over de zee.

Zij troffen daar reeds mylady, Helen en Douglas, benevens enkele landeigenaars uit de omgeving, die aan Sullivan werden voorgesteld.

Er werd gebogen en handen geschud.

Het was bladstil en de duisternis was reeds lang gevallen.

Het terras werd alleen verlicht door een paar kleurige chinese lantaarns, die tussen de bomen waren opgehangen, en een kleine lamp, die op de ballustrade was neergezet.

Helen schonk thee, presenteerde gebak, en de heren rookten sigaren.

Het duurde niet lang of het gesprek liep opnieuw over de geheimzinnige inbraken.

— Ik zou wel eens willen zien of dat brutale heerschap het zou wagen ons vannacht nogmaals een bezoek te brengen riep Lord Doberty uit.

— De inbreker zal denken: « alle goede dingen bestaan uit drie, » merkte een der bezoekers, de heer Wilkie Collins op, terwijl hij de as van zijn sigaar tipte.

— Gij hebt goed praten, riep Lord Doberty uit. Men kan wel zien, dat gij nog niet lang in deze streek woont en dat de inbreker uw huis is voorbij gegaan.

— O, ik geloof niet, dat hij mij een bezoek zal brengen; er valt bij mij niet genoeg te halen. Ik ben maar een een-

voudig man en ik geloof niet dat de inbrekers voor meer dan vijf pond aan zilver en sieraden zou vinden.

— Nu, als dat heerschap mij van nacht voor de derde maal bezoekt dan verzeker ik u dat hij in de val zal lopen, riep Lord Doberty uit. Ik zal mijn bedienden, en ik heb er op het ogenblik tien, die gemist kunnen worden, op verschillende plaatsen in het huis op post zetten.

— Een voortreffelijke maatregel, her- nam Wilkie Collins, maar als die vent is, zoals gij mij hem beschreven hebt, dan zal hij zich daar niet veel van aantrekken en kalm zijn gang gaan.

De gastheer keek de spreker ongelo- vig aan.

— Dat meent gij toch zeker niet, waarde heer Collins, zei hij. Gelooft gij werkelijk dat hij tegen een stuk of tien twaalf man zou opgewassen zijn?

— Natuurlijk niet als dat dozijn man- nen hem tegelijk zouden aanvallen, maar het huis is zeer groot en gij zijt dus wel verplicht uw manschappen te ver- delen. En één voor één zal hij ze wel de baas blijven.

Op dit ogenblik slaakte Helen een lichte kreet en wees met uitgestrekte wijsvinger naar de zee.

— Kijk daar eens, riep zij uit.

Allen keken in de aangewezen rich- ting.

Op verre afstand, straalde een helder groen licht, dat even spoedig weer ver- dween om dadelijk daarop door een zelfde maar nu lichter groen schijnsel te worden gevolgd.

Deze lichtschijsels volgden elkan- der met onregelmatige tussenpozen op.

Ook de helderheid scheen af te wis- selen.

Nu eens had 't licht een matte glans, dan weer scheen het als een prach- tige smaragd, die de golven over tame- lijk grote afstand verlichtte.

Allen keken een poos zwijgend naar dit zonderlinge verschijnsel.

Plotseling streek er een schel rood licht over het wateroppervlak dat nau- welijks een seconde aanhield en toen werd alles duister.

— Wat kan dat te betekenen hebben?

riep Douglas uit.

— Dat vraag ik mij ook af, zei een der gasten. Ik zou zeggen dat het sei- nen waren, misschien wel voor oor- logsschepen die een heel eind verder weg liggen.

Sullivan schudde het hoofd.

— Ik geloof er niets van, zei hij op ernstige toon. Ik wil u wel zeggen dat die signalen mij geenszins bevallen.

— Kom, kom, riep Mr. Wilkie Col- lins uit. Niet zo pessimistisch.

Er werd nog even over het merk- waardige verschijnsel gesproken, maar naar gelang het later werd, kwam er een koele bries uit zee opzetten, en het werd te koel om op het terras te blij- ven.

Mylady belde en de bedienden kwa- men het servies, de glazen en de as- bakjes weghalen.

Het gezelschap begaf zich naar het kasteel, waar de gasten afscheid na- men van hun gastheer.

Toen allen weg waren, trok Sullivan Lord Doberty terzijde en zei op fluiste- rende toon:

— Gij moet het mij niet ten kwade duiden, mylord, maar ik had veel lie- ver gezien, dat gij in gezelschap van uw gasten niet gesproken had over ons plan, de inbrekers af te wachten.

— Kom, kom, wat praat gij nu? riep Lord Doberty uit. Dat is toch waarlijk al te gek. Ik ken Coronel en Mehoughlin al van de schoolbanken af.

— En Mr. Wilkie Collins, mylord? Kent gij die ook reeds zo lang?

— Neen, die woont pas anderhalve maand hier in de buurt. Hij heeft Sun- set Hall gekocht van de vorige eigenaar. Ik hoor trouwens dat hij zijn bunga- low al weer van de hand heeft gedaan aan een derde, met een aardige winst. Hij verlaat ons weer over een week. Eigenlijk jammer, want hij is een gees- tig causeur; gij moet maar eens mijn dochter vragen hoe ingenomen zij met hem is.

— Dat is alles goed en wel, mylord, maar het was toch misschien beter ge- weest als gij wat voorzigtiger geweest waart. Hoe zijt gij met die Mr. Wilkie Collins in kennis gekomen.

— Ik had hem vroeger nooit ontmoet maar hij is aan mij voorgesteld door een lid van de Windsor Club in Londen.

— Is hij vermogend.

— Hij heeft een aardig inkomen, dat is alles wat ik weet.

— Getrouwd?

— Neen, hij woont daar geheel alleen met een oude huishoudster en een bediende.

— Dank u, mylord, zei Sullivan. Ik ben nu eenmaal een beetje nieuwsgierig naar uw gasten.

Allen gingen naar binnen, en om half elf riep Lord Doberty uit.

— En nu zullen wij onze wachtposten eens uitzetten. Uw logeerkamer is in orde gemaakt inspecteur. Gij kunt dus onmiddellijk aanwezig zijn als mijn mannen de inbreker te pakken hebben.

— Zover is het nog niet, mylord, zei Sullivan hoofdschuddend.

Douglas had intussen zijn bevelen reeds gegeven en om elf uur waren er tien bedienden in de grote hall verzameld.

Sullivan keek hen eens aan en dacht er het zijne van.

De aanwezige bedienden waren voor het merendeel bejaarde lieden en alleen de chauffeur, de tuinman en diens knecht waren onder de dertig jaar en stevige kerels.

Lord Doberty was een en al geestdrift voor de onderneming, hij hield een korte toespraak en drukte zijn klein legertje op het hart, moedig pal te staan goed uit de ogen te kijken en aanstonds alarm te slaan als zij iets verdachts mochten horen of zien.

Zij die een vuurwapen konden en durfden hanteren kregen een revolver in de hand en de overigen moesten het met een zware stok stellen.

Nadat dit aldus was geregeld en ook de twee detectives uit Bridlington waren binnengelaten, om wier hulp men reeds in de vooravond verzocht had, werden alle deuren en vensters zorgvuldig gesloten, waarbij Sullivan zelf het toezicht hield, waarna men zich ter ruste begaf.

Sullivan toog naar zijn kamer, maar

hij dacht er geen ogenblik aan te gaan slapen.

Hij legde zijn revolver voor zich op tafel en liet de deur openstaan, opdat geen enkel gerucht in het grote huis hem zou ontgaan.

Hij wist dat een der detectives post had gevat bij de buitendeur in gezelschap van een der honden, en de andere bij een der deuren aan de achterzijde van het kasteel.

De bedienden, de oudsten twee aan twee, waren bij de werkkamer waar de brandkast stond, het boudoir van Helen, dat van mylady en de kleine zaal opgesteld, waar zich onder andere collecties, ook de kostbare verzameling gouden munten van Lord Doberty bevond.

Ten slotte liepen een paar bedienden in de brede gang van de eerste verdieping onafgebroken heen en weer.

Langzaam verstreken de minuten, de uren.

Ergens in het huis stond een luid tikkend staande horloge, een perfect lopende staande klok, want Sullivan hoorde duidelijk de kwartieren, de halve en de hele uren slaan.

Tergend langzaam werd het eindelijk drie uur, en reeds meende Sullivan, dat er niets meer zou geschieden die nacht, en was hij bijna ingedommeld toen er plotseling een luide angstkreet klonk, gevolgd door een paar hartige vloeken, het geluid van snelle schreden, het dicht vallen van een deur en tenslotte een paar revolvershots.

Sullivan vloog overeind, stormde de trappen af, en meteen was het gehele kasteel in rep en roer.

Van alle kanten kwamen de bedienden toesnellen naar de hall, vanwaar het geluid scheen gekomen te zijn.

De detective, die de wacht bij de voordeur had, stond zenuwachtig op zijn benen te trillen.

Sullivan was de enige, die zijn kalmte bewaarde, en zijn luide, bevelende stem klonk boven het verwarde geschreeuw uit :

— Stilte. Wat is er gebeurd, Carlisle?

De detective, die de voordeur bewaakt had, keerde zijn bleek gelaat met een verschrikte uitdrukking naar zijn

Londense collega.

— Ik kan het u heus niet zeggen inspecteur. Ik stond hier bij de deur, en keek juist door het kleine luikje naar buiten, toen ik achter mij het geschreeuw van de twee bedienden hoorde, die achter in de hall naast de trap op wacht stonden. Ik keerde mij om, en zag nog juist een donkere gedaante als een schaduw in gindse gang verdwijnen...

— Wat? De gang naar de toren?

— Ja, inspecteur. Ik snelde toe en loste daar het in de gang stikdonker was, een paar revolverschoten in het wilde weg. Toen hoorde ik het openen en weer sluiten van de zware deur, en toen niets meer.

— En zijt ge gaan kijken?

— Ja zeker, maar de deur was gesloten.

— Dat is, dat klinkt bijna ongelooflijk, mompelde Sullivan. Daarop hernam hij luid:

— De sleutel. Ga onmiddellijk naar de slaapkamer van Lord Doberty, en vraag hem de sleutel. Het is onmogelijk, dat de inbreker uit de toren ontsnapt is.

Carlisle snelde de trap op, maar reeds halverwege kwam Lord Doberty hem tegemoet.

Hij had haastig enige kledingstukken aangeschoten over zijn pyjama en hield een kleine revolver in de vuist.

— Wat is er gebeurd? riep hij luid.

Voor Sullivan kon antwoorden klonk de jammerende stem van een der oudere bedienden:

— Wij hebben hem gezien, mylord, de inbreker. Hij kwam van de trap, zo zacht dat zijn voetstappen niet te horen waren; hij had, geloof ik, geen kleren aan en zijn huid was groenglanzend als van een hagedis, van zijn gezicht was niets te zien, behalve de ogen, als een glazen knikker, zo groot, vreselijke ogen, mylord, en dat stille sluipe monster droeg iets onder de arm.

Ook de tweede bediende liet zich horen:

— Wij zaten dicht naast de trap mylord... en... en... dat afschuwelijke wezen was vlak bij ons, voor wij het wisten; het liep zo snel als een wer-

velwind... het leek wel te vliegen... zijn lijf was donkergroen... net een duivel en monster uit de hel.

Sullivan stampte ongeduldig op de marmeren tegels.

— Wij kunnen later wel naar die beschrijving luisteren, het allereerst hebben wij de sleutel nodig en een ladder, om de tralies nog eens te kunnen onderzoeken. Hebt gij de sleutel bij u, mylord?

— Neen, die ligt op het nachtkastje van mijn slaapkamer. Wat wilt gij daarmee?

— De man, de duivel, zoals uw bediende hem noemt, is door de deur van de toren verdwenen.

— Onmogelijk.

— Het is zo. Twee bedienden en de detective Carlisle hebben hem in de gang zien verdwijnen en het openen en sluiten van de deur gehoord.

— Dat is werkelijk het toppunt. Ik zal aanstonds de sleutel gaan halen. Zijn alle bedienden er?

De graaf telde de hoofden.

— Ik mis er twee, riep hij uit. Waar zijn Gillian en Higgins? Zij moeten het schieten toch ook hebben gehoord.

— Als hun maar niets overkomen is, zei Sullivan. Waar stonden zij op wacht?

— Bij het boudoir van mijn vrouw.

— Laat ons dan direct gaan kijken en haal de sleutel, wat ik u verzoeken mag. De tuinman moet de langste ladders halen, die er te vinden zijn, en dikke touwen. Snel, snel.

De detectives renden de trap op, bij twee treden tegelijk terwijl mylord zich naar zijn kamer begaf.

In de gang, waarop de deur van het boudoir uitkwam, brandde een kleine elektrische lamp in een marmeren schaal, die een schemerachtig licht verspreidde.

In de halve duisternis zagen de detectives Gillian en Higgins met de rug tegen de muur geleund, ieder aan een zijde van de deur op de vloer zitten.

Hun hoofd hing op de borst, de armen hingen slap langs het lijf neer.

Met een kreet stormde Sullivan naar hen toe en knielde naast Gillian neer.

De man was vast in slaap.

Ook Higgins sliep zo vast als een

marmot.

Men schudde hen, trok hen heen en weer alles vruchteloos.

Sullivan duwde tegen de deur. Deze zwaaide zacht om haar hengsels zonder dat het nodig was geweest, de kruk om te draaien.

De politiebeambten traden binnen en drukten de schakelaar van het electrisch licht neer.

Sullivan stiet een kreet van woede uit.

Het blad van het wortelnoten damesbureau was geopend, ofschoon hij stellig wist, dat de juwelen van de vrouw des huizes zich daarin hadden bevonden en dat mylord zich daarvan de avond te voren persoonlijk overtuigd had.

Met koorstachtige haast trok hij alle laden open... van de juwelen was geen spoor meer te bekennen. Op dat moment liet zich buiten op de gang de toornige stem van Lord Doberty horen.

— Wat betekent dat allemaal? Waarom liggen die kwibussen hier languit te slapen?

Sullivan kwam het boudoir uit en zei:

— Geef u geen moeite, mylord. Die mannen slapen vast, en zullen in de eerste uren niet wakker worden.

— Maar dan... dan...

Lord Doberty voltooide de zin niet, maar stormde de detective voorbij het boudoir binnen.

Hij liep regelrecht naar het bureautje schoof snel de laden open, en riep op hese toon:

— Verdwenen. Alles weg. Dat is dus de derde maal. Gij zult moeten bekennen, inspecteur dat het sterk is.

— Ik wil alles bekennen, wat gij wilt, mylord, maar geef mij eerst de sleutel. Stelt gij de dames gerust, dan ga ik direct de toren onderzoeken.

— Mijn vrouw en mijn dochter slapen gelukkig; zij hebben niets gehoord, zei Lord Doberty. Ik ga met u mee.

Zo snel zij konden, liepen de vier mannen de trappen af en snelden de gang naar de toren in, die thans verlicht werd door het schijnsel van drie krachtige zaklantarens.

Lord Doberty opende de deur, en de

detectives traden binnen, met de revolver in de vuist.

Het vertrek was geheel verlaten.

Er was niets en niemand te zien.

Men ging het tweede vertrek binnen, maar ook daar viel niets te bespeuren.

Intussen was de tuinman met twee lange ladders komen aandragen.

Aaneengebonden reikten zij juist tot de vensters.

Sullivan klom er haastig tegen op, en onderzocht de roestige, armdikke tralies.

Zij waren nog even sterk, en zaten nog even stevig in de meterdikke muur als toen zij er eeuwen geleden werden ingemetseld.

Sullivan klom de ladder af.

— Verder, beval hij kortaf.

Het troepje ging de stenen wenteltrap op, maar niet dan nadat er drie bedienden bij de tussendeur op wacht waren gezet.

Maar steeds niets... niets...

— Naar de kelders, riep Sullivan.

Men ging de trap weer af, en één voor één werden de gewelven zorgvuldig onderzocht, hetgeen niet lang behoefde te duren, daar er zich volstrekt geen meubelen, kisten of koffers bevonden.

Ten slotte bereikte het troepje de grote kelder met de put.

Sullivan wierp een blik op het glanzende wateroppervlak.

Het water rimpelde heel even.

De detective stond in gedachten verzonden in de put te staren, waarvan de wanden thans verlicht werden door de electrische lantarens.

Lord Doberty stond hem met de handen op de heupen gesteund, aan te kijken.

— Wel, inspecteur? vroeg hij na enige tijd.

— Wel, mylord, ik vrees bijna, gedwongen te worden, aan het onmogelijke te moeten gaan geloven. De inbreker is in deze toren verdwenen, dat staat vast. De gang hierheen heeft geen zijgangen en de deur is geopend en weer gesloten. Daar hij niet in lucht kan zijn opgelost, daar hij de vensters niet alleen niet kan hebben bereikt zonder ladders, maar bovendien onmogelijk door de tra-

lies had kunnen ontkomen, zou men zeggen, dat hij hier moet zijn. Hij is er echter niet, dat staat even onomstotelijk vast. Blijft dus slechts de mogelijkheid, dat hij in deze put...

— Precies, viel Lord Doberty hem sarcastisch in de rede. Ik heb het steeds gedacht, dat die inbreker een vis of een zeehond moest zijn.

Sullivan beet zich op de lippen.

— Weet jij zeker dat deze put niet dicht onder de oppervlakte een zijgang

heeft? vroeg hij.

— Dat weet ik absoluut zeker, inspecteur. De zijgang, waarvan gij spreekt bevindt zich minstens tien meter onder de rand van de put en loopt eerder omlaag dan omhoog.

Sullivan maakte een gebaar van machteloze woede.

— Als dat zo is, mylord, riep hij uit, dan geef ik... maar neen, zo viel hij zich zelf in de rede, ik geef het niet op. Ik wil dit raadsel doorgronden!

HOOFDSTUK V

DE DUIKBOOT

De dag voorafgaande aan die, waarop zich deze mysterieuze voorvallen afspeelden, stopte een kleine Morris Minor voor het station van Bridlington.

De bestuurder van deze auto, een rijzig man met een fraai besneden gelaat, waarin twee grijze ogen schitterden, verliet zijn plaats achter het stuurwiel, wierp een blik op zijn polshorloge en begon toen kalm met de handen op de rug, voor de uitgang heen en weer te lopen.

Uit het verre fluiten van een stoomlocomotief bleek dat de trein uit het noorden van Schotland in aantocht was.

Na enkele minuten schoof dan ook de lange trein het station binnen, en aldra stroomden de reizigers naar buiten.

Onder hen bevond zich een jonge, stevig gebouwde man met een rond, zacht gelaat en lichtblauwe ogen, die even rondkeek en toen snel op de automobilist toestapte.

Het volgende ogenblik drukten de twee mannen elkander krachtig de hand en keken zij elkaar diep in de ogen met een blik, die hun inrice wederzijdse vriendschap verried.

— Ik ben blij, dat ik je weer terug heb, Charles, zei de automobilist, maar ik vind, dat je nog een weinig bleek bent.

— O, dat heeft niets te betekenen,

riep de jongeman lachend uit. Ik voel mij even gezond als ik ooit geweest ben.

— Dat doet mij werkelijk genoegen. Dan is tenminste je nakuur van twee weken in het Schotse bergland niet nutteloos geweest.

— Is het waar, dat ik er zo erg aan toe ben geweest? vroeg de jonge man ernstig.

— Ja, beste jongen, je had het gemeen te pakken en je hebt weken lang tussen leven en dood gezweefd. De dokter vreesde zelfs een ogenblik, dat je de crisis niet zoudt te boven komen, maar gelukkig heeft je sterk gestel het toch gewonnen. Maar laten wij nu gauw instappen, je zult wel honger hebben.

— Ik moet bekennen dat de berglucht mijn eetlust op ongelooflijke wijze heeft opgewekt, zei de jongeman lachend.

Toen liet hij zijn stem dalen en vroeg:

— Is hier alles goed gegaan? Heeft iemand enig vermoeden, dat je John Raffles bent.

De toegesprokene schudde glimlachend het hoofd.

— Niks hoor, zei Raffles, alias Lord Edward Lister, de Grote Onbekende. De landeigenaars en kasteelbezitters hier in de omgeving zullen eerder geloven dat de duivel in levende lijve onder hen rond gaat.

— Maar moet ik mij zelf niet vermommen? ging Brand voort. Ik vertoon nu het uiterlijk van de secretaris van Lord William Aberdeen, en daar je thans niet in die rol optreedt, zou men wel eens combinaties kunnen maken, die niet zonder gevaar voor ons zijn.

Raffles haalde de schouders op.

— Ik geloof niet, dat je je daarover zorgen behoeft te maken. Ik zie niet in waarom een der kleine grondbezitters hier in de streek niet een vriend zou kunnen zijn van de medewerker van Lord William Aberdeen. En voor het overige, zij zullen je slechts weinig te zien krijgen.

— Ik kom dus niet bij je inwonen? vroeg Brand verbaasd.

— Dat wil zeggen, je komt wel degelijk bij mij wonen, alleen niet in de bungalow die ik hier gehuurd heb.

— Heb je dan twee huizen? Daar wist ik niets van.

— Geen wonder, want dat hoort bij de verrassing, waarover ik je geschreven heb.

— Ik brand van nieuwsgierigheid.

— Dat is juist de bedoeling, dan heb ik des te meer succes van mijn kleine verrassing.

Intussen waren de twee vrienden in de auto gestapt.

De Grote Onbekende startte de motor en trapte het gaspedaal in. De kleine wagen reed snel het stadje uit en sloeg de tamelijk brede weg in die naar Flamborough Head voort.

Ter weerszijden van deze weg, die op zon- en feestdagen een der geliefkoosde wandelingen van de inwoners van Bridlington vormt, staan een aantal uitspanningen en ouderwetse herbergen, omgeven door hoog geboomte.

Na een rit van ongeveer een half uur, stopte Raffles voor een oude uitspanning.

— Stappen wij hier uit? vroeg Brand verbaasd. Is dit je tweede huis?

— Neen, zie je die grote schuur? Daar zetten we de auto neer, antwoordde Raffles glimlachend. Je moet je nieuwsgierigheid nog even bedwingen.

De auto werd de grote schuur ingereden, het contactsleuteltje werd mee-

genomen en de twee vrienden vertrokken te voet.

De weg begon thans hoe langer, hoe meer te stijgen.

Charles Brand, die pas uit een zware ziekte hersteld was, en nog een poos binnenshuis had nagekuurd, genoot met volle teugen van deze eerste wandeling in de heerlijke natuur.

De weg kronkelde zich door een bos van hoogopgaande beuken en olmen.

Bijna onverhoeds bereikten de twee handelaars het einde van de kaap.

Brand slaakte een kreet van verrassing.

Het uitzicht was dan ook heerlijk.

Vlak voor zijn voeten strekte zich de Noordzee uit, op ongeveer honderd meter onder de top van de rots.

Rechts en links breidden zich prachtige bossen uit en kon men een groot gedeelte van het graafschap York overzien.

In de verte schitterde het leien dak van Doberty Castle in het zonlicht.

Op zee waren, op enige mijlen uit de kust, de witte en bruine zeilen zichtbaar van tjotters en andere vissersboten die bezig waren met de visvangst.

Zwijgend bleef Brand het schouwspel enige ogenblikken gadeslaan.

Toen wendde hij zich tot Raffles en zei:

— Wat is het leven toch schoon.

— Dat is het, Charles, het is alleen maar jammer dat wij mensen het steeds op allerlei manieren bederven, zei Raffles ernstig.

— Heb je hier veel goed kunnen doen?

— O ja, armen zijn er overal. Er wordt hier een ziekenhuis gebouwd voor minvermogenden, maar het kapitaal bleek bij lange niet toereikend; ik heb toen het ontbrekende maar aangevuld. Maar ik zal je later wel nader van die kleinigheden op de hoogte brengen.

— Kleinigheden, waarmee je reeds duizenden gelukkig hebt gemaakt en duizenden anderen een menswaardig bestaan hebt verschaft, Edward, zei Brand.

— Verboden onderwerp zei Raffles met een afwerend gebaar.

— Maar zeg eens, Edward, waarom heb je me eigenlijk hier gebracht? vroeg de jongeman. Het is hier heerlijk, maar ik moet eerlijk bekennen, dat mijn maag begint te jeuken.

— Nog even geduld, amice, wij gaan nu naar mijn huis.

— Naar je huis? riep Brand verwonderd uit. Ik zie hier niets van die aard.

— Het is ook niet te zien, zei Raffles laconiek. Ga maar mee.

Raffles begon een smalle rotspad af te dalen dat naar het strand liep, als men die naam tenminste mocht geven aan een smalle strook zand van nauwelijks tien meter breedte, die bij iedere vloed onderliep en hier en daar met zware rotsbrokken was bedekt.

De nieuwsgierigheid van Brand nam toe, maar hij besloot niets meer te vragen.

Zonder links of rechts te zien, liep Raffles voort, tot een plek, waar de top van de kaap aan hun ogen werd onttrokken.

Het strand werd hoe langer hoe smaller en ten slotte bereikten zij een plek waar het nauwelijks een meter breed was en waar zij aan de voet stonden van een enigszins vooruitstekende hoge rots.

De kustlijn vormde hier een flauwe bocht, zodat er een soort baai was ontstaan, die aan alle kanten door rotsen was ingesloten.

Raffles wierp een blik op zijn polshorloge en mompelde.

— Wij zijn juist op tijd.

— Waarvoor zijn wij op tijd? kon Brand niet nalaten te vragen.

— Let op, dan zul je het aanstonds zien.

Raffles strekte zijn arm uit in de richting van de zee en zei:

— Kijk daar maar eens.

— Een periscoop, riep Brand uit.

— Precies; dat is de periscoop van de « Dolfijn ».

— Heb je je duikboot hier laten komen? vroeg Brand verwonderd.

— Ja Charles, zoals je ziet.

— Waartoe als ik vragen mag?

— Ook dat zul je aanstonds zelf bemerken.

Intussen was de periscoop ongeveer een meter boven water gekomen en duidelijk zichtbaar.

Raffles haalde zijn zakdoek te voorschijn en zwaaide driemaal door de lucht.

— Aha, James Henderson is zeker aan boord.

— Precies, op dit ogenblik bevindt onze trouwe chauffeur zich aan boord van « de Dolfijn ».

Terwijl de beide vrienden spraken was de duikboot van de Grote Onbekende geleidelijk boven water gekomen.

Zodra het platte dek zichtbaar werd, opende zich een luik en verscheen eerst het hoofd, vervolgens het bovenlichaam van een zwaar gebouwd man, die met zijn arm begon te zwaaien toen hij het tweetal op het strand herkende.

Hij verdween meteen weer en zette een kleine vlet uit.

— Gaan wij aan boord? vroeg Brand terwijl hij een tamelijk benauwd gezicht trok en zijn hand naar de maagstreek bracht. Wij gaan dus een reis maken? vroeg hij.

— Stel je gerust amice, de reis duurt deze keer zeer kort, antwoordde Raffles lachend, en bovendien weet je wel dat er altijd ruimschoots levensmiddelen aan boord zijn.

Charles begreep er zo goed als niets van, maar hij nam zich nu stellig voor in het geheel geen vragen meer te stellen.

Intussen had de vertrouwde chauffeur van Lord William Aberdeen het vletje te water gelaten, stapte er in, nam de lichte riemen en roeide naar de kust.

— Ben je niet bang dat men ons zal zien? vroeg Brand.

— Dat is zo goed als onmogelijk, amice. Ik heb deze plek speciaal uitgezocht; de klip helt zo ver naar voren, dat iemand die zich daarboven bevindt, ons hier niet kan zien.

— En de duikboot?

— Ook die niet, als zij niet te ver uit de kust vaart.

— Staat hier veel water?

— Net genoeg om de boot geheel te laten onderduiken.

Terwijl de beide mannen spraken had de sloep de korte afstand reeds bijna geheel afgelegd en de zware stem van Henderson klonk over de golven:

— Welkom, mijnheer Brand. Ik ben blij dat gij weer geheel hersteld zijt.

— En ik verheug mij, je steeds even sterk en opgewekt te zien, James, riep Brand terug.

De vlet schuurde over het zand, Raf-

fles greep de steven en riep:

— Stap in, Charles.

De jongeman nam plaats op een der smalle bankjes nadat hij Henderson hartelijk de hand had gedrukt.

Raffles stapte op zijn beurt in de vlet, die door Hendersons krachtige armen weer naar de duikboot werd geroeid.

HOOFDSTUK VI

HET HUIS OP DE BODEM DER ZEE

Er was slechts korte tijd voor nodig om de vlet weer langs zij van de « Dol-fijn » te brengen.

Een voor een stapten de drie mannen aan dek.

Zonder hulp en zonder inspanning trok Henderson het vaarttuigje weer aan boord.

— Spoedig het luik dicht, James, en dan naar huis, zei Raffles. Mijnheer Brand rammelt van de honger.

— Tot uw dienst, mylord, zei Henderson.

Raffles en Brand daalden langs de smalle stalen ladder tot in het binneste van de geheimzinnige duikboot af, een der geniaalste uitvindingen van Raffles, welke in vele opzichten aanmerkelijk afweek van het bestaande duikboottype.

Zij hoorden het luik boven hun hoofd sluiten, en Henderson kwam op zijn beurt de ladder af en nam zijn plaats in achter het kleine stuurrad, met het gelaat gewend naar een ronde spiegel, die hem in staat stelde door een ingenieus lenzenstelsel te zien wat er zich voor de boot bevond, niet alleen op de oppervlakte maar ook daaronder.

Raffles had Brand glimlachend onder de arm genomen en hem door de smalle gang die midden door de duikboot liep, naar de salon gebracht, welke zich vooraan in het wonderlijke schip bevond.

— Ik begreep wel, dat je een weinig hongerig zou zijn, begon hij, en daaron-

heb ik Henderson verzocht, in afwachting van onze thuiskomst, iets voor je klaar te maken. Ga zitten en laat het je goed smaken.

Zonder zich langer te laten noden, zette Brand zich aan tafel en tastte toe.

Een zacht gonzend geluid en een bijna onmerkbaar trilling waren de enige tekenen, die er op wezen, dat de « Dol-fijn » de baai tussen de rotsen verliet.

Van tijd tot tijd stond Raffles op en wierp een blik door een der kijkglazen van zeer sterk, duimdik glas, waardoor hij de zee tot op verre afstand kon waarnemen.

Het elektrische licht, dat in de salon brandde en dat door de beide grote kijkglazen naar buiten straalde, verlichtte het zeewater tot op tamelijk verre afstand, en in deze lichtbundels kon men talloze scharen vissen zien, die uiteenstoven bij de nadering van het reusachtig monster met de twee gloeiende ogen.

— Ziezo, dat heeft me gesmaakt, riep Brand na enige tijd uit.

— Kom dan naast mij staan, want over vijf minuten zijn wij thuis, zei Raffles.

Brand wierp zijn vriend een vragende blik toe.

— Leggen wij dan op een ander gedeelte van de kust weer aan?

— Neen, Charles, aanleggen doen wij niet, althans niet boven water.

— Maar waar is dan toch dat huis

van je?

— Kom hier en kijk, zei Raffles kortaf.

Tegelijkertijd draaide hij een klein koperen wiel om, dat zich onder het bereik van zijn hand in een der zijwanden bevond en aanstonds werd de zee tot op kilometers afstand door een schitterend wit schijnsel verlicht.

Raffles had een zoeklicht van buitengewone sterkte in werking gebracht.

Brand was naast de ontwerper en bouwmeester van dit wonderstuk komen staan en staarde met een gevoel van ontzag door een der kijkgaten.

Op nauwelijks twee honderd meter afstand, schril verlicht door het witte schijnsel, was een vreemdsoortig huis zichtbaar, glanzend als zuiver goud.

— Wat is dat? vroeg de jongeman op hese toon. Wat is dat voor een vreemd gevaarte?

— Dat is mijn tweede huis, amice, antwoordde Raffles laconiek.

— Een huis op de bodem der zee?

— Zoals je zegt. Het is niet groot, maar het is dan toch een huis. Nog een paar minuten en je zult je zelf kunnen overtuigen.

Brand keek gespannen door het ronde glas.

Het wonderlijke huis leek in de groenachtige schemering, bovenaan verlicht door de schuins invallende stralen der zon, een sprookjespaleis.

Het was bijna vierkant met afgeronde hoeken, en een plat dak.

Aan de zijde, vanwaar de duikboot naderde, bevonden zich drie vrij grote ramen, maar een deur viel nergens te ontdekken.

— Het is ongelooflijk, kon Brand er eindelijk uitbrengen.

— Naar je zin? vroeg Raffles glimlachend. Je zult aanstonds zien dat de meubilering nog lang niet voltooid is, want daartoe ontbrak de tijd, maar toch is het huis reeds tamelijk bewoonbaar.

— En... wil je zeggen, dat je het zelf gebouwd hebt?

— Ja Charles, met behulp van Henderson.

— Maar waaruit bestaat het eigenlijk? Waaruit bestaan die glanzende

muren?

— Koper, Charles, anders niets. Die muren bestaan uit koperen platen, ongeveer veertig in getal en allen van precies dezelfde maat en hetzelfde model, die ik bij tien buitenlandse fabrieken, telkens onder een andere naam heb besteld, te Hull heb laten afleveren en vandaar naar Diamanteiland heb vervoerd, waar ik het huis op een soort scheepshelling, alleen met de hulp van Henderson in elkaar heb gezet. Net als in het boek van Victor Hugo, maar die held van het verhaal had geen hulp, zoals ik van Henderson met zijn enorme kracht. Het werk was in veertien dagen verricht.

— Maar hoe is het hier gekomen? vroeg Brand.

— Wel, dat ging gemakkelijk. Het huis was hol, dus het dreef. Ik liet er zoveel water in lopen dat het slechts enkele decimeters boven het wateroppervlak uitstak, en daarna hebben wij het op een nacht zover mogelijk hierheen gesleept.

— En toen het dag werd?

— Toen het dag werd, hebben wij het eenvoudig op de bodem der zee laten zinken door de watertanks vol te laten lopen.

— Het klinkt als een sprookje. En hoe wist je de plek terug te vinden, waar het gezonken was?

— We hoefden niets terug te vinden, want wij zijn er vlak naast blijven liggen.

— De sleepboot was dus...?

— Onze trouwe «Dolfijn». Wij bleven er een gehele nacht liggen, en trokken de volgende dag het huis verder.

— Het duizelt mij, riep Brand uit. En weerstond het huis de druk van het water?

— Met glans. De koperen platen zijn bijna een centimeter dik en van binnen versterkt met dwarspanten. Vergeet bovendien niet dat de zee hier nergens erg diep is, en dat wij dus hoofdzakelijk de zijdelingse druk moeten weerstaan.

Gedurende dit gesprek was de «Dolfijn» recht op het huis afgestevend, en lag nu bijna stil, op een stuk of tien

meters afstand van wat men de voor-
gevel van het koperen huis zou kunnen
noemen.

En nu pas zag Brand dat het huis in
het midden een overdekte doorgang had,
die er uitzag als de boog van een brug.

Voorzichtig manoeuvreerend bracht
Henderson de « Dolfijn » voor deze tun-
nel.

De duikboot schoof er langzaam in
en lag eindelijk stil.

— Wat nu? vroeg Brand, wiens ver-
bazing nog steeds steeg.

— Nu rijzen wij tot het luik aan-
sluit tegen de onderkant van het huis,
antwoordde Raffles. Wij openen eerst
het luik van de boot, daarna precies
er boven een tweede luik in de vloer
van het huis en kunnen dan droogvoets
binnenkomen. Door de stijfkracht van
de boot wordt deze vanzelf tegen de
opening aangedrukt.

— Van alle wonderlijke dingen, die
ik ooit heb beleefd, riep Brand vol
geestdrift uit, is dit wel het meest ver-
bazingwekkende.

— Wacht nog maar even, amice, er
komt nog méér.

De twee vrienden waren nu naar de
ruimte gegaan, waar zich de stuurtoe-
stellen bevonden en waar Henderson
reeds doende was, het luik te sluiten.

De « Dolfijn » lag op dit ogenblik als
het ware in een soort sluishuis, zo smal
dat de boot zich niet zijdelings bewegen
kon, waardoor het mogelijk werd, door
middel van grote rubber zuignappen,
een speciale uitvinding van Raffles zelf,
de beide luiken, dat van het vaartuig
en dat van het koperen huis, tegen
elkander te laten aansluiten, zodat er
geen druppel water tussendoor kon
dringen.

Nadat het luik van de « Dolfijn »
was weggeschoven, kon ook het twee-
de worden geopend.

En nu hadden de opvarenden van
de duikboot niets anders te doen dan
de stalen ladder te beklimmen, die hun
in het binnenste van het huis op de bo-
dem der zee bracht.

Raffles, die hen voor ging, drukte
direct de schakelaar van het elektrische
licht neer en nu baadde het vertrek,

waarin zich de drie mannen bevonden,
in een zee van licht.

De ruimte, waar zij zich bevonden
was niet groot, maar behaaglijk inge-
richt, met een Perzisch tapijt op de
vloer, een paar droge naald etsen
aan de wanden, die met doek waren
bespannen en niet veel, maar uitgezoch-
te meubelen.

Ook een goed voorziene boekenkast
ontbrak niet.

Op een antieke kist van eikenhout
lag een eigenaardig costume, dat aan-
stonds de aandacht van Brand trok.

Het was vervaardigd van groenach-
tig, met linnen doorweven rubber en
dat nog glom van het vocht.

Het was geheel uit één stuk gemaakt
en aan de hals bevond zich een smalle
koperen ring, terwijl de schoen die aan
de broekspijpen bevestigd waren, uit
dik vilt bestonden, met loden zolen.

Brand nam het kledingstuk in de
handen en wierp Raffles een vragende
blik toe.

— Wat is dit? vroeg hij.

— Dat is een duikerpak van mijn ei-
gen vinding, amice. De tegenwoordig
nog steeds gebruikte duikerspakken be-
vielen mij in het geheel niet. Ik zette
mij aan het werk en slaagde er in een
duikerpak te vervaardigen, dat tegelij-
kertijd licht, volkomen ondoordringbaar
en gemakkelijk in het dragen is.

— En de helm en de luchtverver-
sing?

— Dat was natuurlijk de grootste
moeilijkheid. Ik maakte echter ten slot-
te een helm, die hoewel niet van koper
toch volkomen waterdicht en zeer sterk
is. Hij omsluit het hoofd volkomen en
is voorzien van grote kijkglazen van een
biezonder soort glas, dat hoewel dik,
toch absoluut doorzichtig is.

— En de luchtverversing?

— Ik neem op mijn rug lucht mee.
Ook een mijner eigen vindingen, die
echter geen aanspraak wil maken op
oorspronkelijkheid. De lucht is samen-
geperst in een stalen cylinder, niet gro-
ter dan een warmwaterkruik, die met
een paar riemen op de rug wordt be-
vestigd, en waarvan een gewapende rub-
berslang uitmondt in een voor het ge-
-

laat bevestigd mondstuk. Door een luchtsluis, zoals die ook gebruikt wordt bij werken in gewapend beton onder water, kan ik het huis op de zeebodem gemakkelijk verlaten en, evenals kapitein Nemo van de « Nautilus », wandelingen in de omgeving maken.

— En hoelang kan men ademen door middel van die luchtcylinder?

— Er zijn twee soorten. Voor korte uitstapjes gebruik ik een cylinder, die mij in staat stelt anderhalf uur onder water te blijven, maar voor andere werkzaamheden, die meer tijd in beslag nemen, moet ik een wat grotere cylinder gebruiken, die voor twee-eneen-half-uur lucht bevat.

— Men moet er wel enigszins uitzien als een soort groene duivel, in dat nauwsluitend duikerpak, met het hoofd in die ronde helm, waarin zich die monsterachtige ogen bevinden.

— Ja, ik kan mij levendig voorstellen, dat zulk een verschijning onder lieden, die er niet op rekenen, een zeer vreemde en schrikwekkende indruk maakt, gaf Raffles toe, terwijl er een flauwe glimlach om zijn lippen speelde.

— Zijn er meer van die duikerpakken in dit onderzeese huis?

— Drie. Voor ieder van ons één, en er is van alles aanwezig om ze te kunnen repareren, als dit nodig mocht zijn. En kom nu mee, dan zal ik je de hele inrichting laten zien. Wij bevinden ons nu juist boven de « Dolfijn ». Je ziet daarginder, aan beide zijden een smalle trap, die naar de twee ruimten leidt, waar van er een aan iedere kant van de afgesloten invaarttunnel gelegen is. Zij zijn niet groot, maar niet al te slecht ingericht. Ga maar mee.

De twee vrienden daalden een voor een van de trappen af en kwamen in een keurig gemeubelde slaapkamertje, waarin twee gemakkelijke opklapbare rustbedden stonden, en zelfs een door een gordijn afgesloten badkuip, die gemakkelijk met zeewater kon worden gevuld, het welk na gebruik onder druk weer naar buiten werd gepompt.

De slaapkamer bezat slechts één raam ~~van dit volkomen helder glas.~~

Brand keek door deze ruit in het groenachtig schemerende water en vroeg:

— Hoe diep is het hier eigenlijk?

— Twintig vadem.

— En hoe hoog is het huis?

— Zeven meter.

— Zodat er ongeveer achttien meter water boven het dak staat?

— Dat heb je gauw uitgerekend.

— Het is verbazend, mompelde Brand die nog altijd niet van zijn verrassing bekomen was.

— Als je hier uitgekeken bent, Charles, dan zullen wij de eetzaal eens gaan bezichtigen.

Het tweetal besteeg de trap weer, stak het middelste vertrek schuins over en ging de tweede trap af, die naar een keurig ingerichte eetkamer voerde, waar een tafel, enkele gemakkelijke stoelen en een klein buffet stonden.

— Hier achter is de kombuis zei Raffles, die genoot van de verbazing van zijn vriend. Achter het vertrek, hetwelk wij zoëven verlaten hebben, is het kamertje van Henderson, en de voorraadkast, waar wij voor een half jaar eetwaren kunnen opstapelen.

— Als het niet zo afgezaagd klonk, Edward, zou ik zeggen: ik ben sprakeeloos, riep Brand uit.

Hij keek nog eens door het enige venster en vroeg:

— Wat is dat ginds voor een donkere massa, die ik vaag kan onderscheiden?

— Dat is de kust, amice. Het huis staat op vijftig meter van de voet der Engelse krijtrotsen, zei Raffles.

Hij raadpleegde zijn polshorloge en vervolgde:

— Het is bijna twee uren geleden, dat je gegeten hebt. Nog geen honger?

— Niet in het minst.

— Dan zullen wij eens een wandeling maken, die je nog een verrassing zal opleveren; kom maar mee.

De trap werd opnieuw bestegen en in het middenvertrek opende Raffles de deur van een klein hokje, dat er uitzag als een grote kast en geheel van staal vervaardigd was. Op de bodem was een rond luik te zien, met

stevige vleugelmoeren bevestigd.

— Dit is de schutsluis, legde Raffles uit. En nu zullen wij de duikerpakken eens aantrekken.

De twee vrienden ontteden zich van hun bovenkleding en van hun schoenen en trokken daarop, door Henderson geholpen de rubber duikerpakken aan, die hen als een tricot omsloten.

Alvorens zijn helm op te zetten, zei Raffles:

— Van spreken komt nu natuurlijk niets meer. Wij zullen ons van onze geheime vingertaal moeten bedienen.

Plaats nu het uiteinde van de luchtbuis voor je mond en zet je helm op.

Brand deed wat hem gezegd was, en bemerkte dat hij zich in zijn duikerpak met het grootste gemak bewegen kon, en de helm met een paar vlugge handgrepen kon afzetten en weer bevestigen.

Aldus uitgerust, wuifden de twee vrienden Henderson vaarwel toe, en begaven zich naar het stalen kamertje, nadat beiden zich voorzien hadden van een krachtige elektrische looplamp, die aan een haak op hun borst kon worden gehangen en van een sterk mes in een lederen schede.

Het ronde luik in de bodem werd losgemaakt, en de twee mannen daalden, een voor een, langs een smal stalen laddertje af in een onder het hokje gelegen ruimte. Vervolgens, nadat het luik weer was dichtgemaakt, draaide Raffles een klein handwiel om, en met een dikke straal drong het zeewater onder in de schutruimte binnen.

Het water steeg snel, kwam tot hun knieën, hun dijen, hun borst en steeg tenslotte tot boven hun hoofd.

Even had Brand een benauwd gevoel toen hij het water de glazen ogen van zijn helm zag omspoelen maar dit gevoel week spoedig toen hij de hand van Raffles de zijne voelde omvatten.

Deze opende nu zonder moeite de stalen deur van de sluis, daar de druk van het water thans buiten en binnen het schuthokje ongeveer gelijk was, en de twee mannen daalden langs een trap naar de bodem der zee af.

Hier heerste een mystieke, zacht-

groene schemering, maar boven hun hoofden was het water al een dak van diamant en vloeibaar goud, beschenen als het werd door de stralen der zon, die het tot op enige meters diepte konden verlichten.

Raffles ontstak zijn lantaarn en Brand volgde zijn voorbeeld.

Bij het licht der twee krachtige lampen konden zij zeer goed alles tot op ruim twintig meters afstand onderscheiden.

De bodem rees geleidelijk en voor hen was de sombere massa der krijtrotsen flauw te zien.

Zij vorderden tamelijk snel over het gladde zand, tot zij tenslotte aan de voet van de rotsen stonden.

Raffles hief zijn lamp op, en wenkte Brand hem te volgen.

Een soort pad, vol kronkelingen en bochten, en steeds stijgend, voerde langs de rotswand omhoog.

Na ongeveer een kwartier bieef Raffles staan voor een grote, ronde opening in de rotswand.

Brand volgde hem.

Het licht der lantaarns weerkaatste thans op de glinsterende wanden van een natuurlijke tunnel bijna zuiver rond waarvan de doorsnede wisselde van twee meter tot nauwelijks één, zodat de beide mannen slechts kruipend konden voortkomen.

Deze tocht door de tunnel duurde ongeveer een half uur, tot Raffles bleef staan en Brand wenkte om naderbij te komen.

— Waar zijn wij hier? vroeg de jonge man in de vingertaal.

— Dat zul je aanstonds zien, antwoordde Raffles op dezelfde wijze. Let goed op hetgeen ik doe, want één misstap zou zeer ernstige gevolgen kunnen hebben. Wij staan nu namelijk voor een loodrechte schacht en zouden zeker tien meter diep vallen, tot wij de bodem van die schacht bereikt hadden, die wij dan niet meer zouden kunnen verlaten. Kijk eens omhoog.

Dit zeggende hief Raffles de lamp boven zijn hoofd.

Brand deed wat hem gevraagd was, zag iets glinsteren, en keek nauwkeu-

riger toe.

Het glanzende ding, dat hij zag, was het ondereinde van een ijzeren ladder, die in de wand van een blijkbaar loodrecht stijgende put was verankerd.

Raffles greep de onderste sport van die ladder, en trok er zich tegen op totdat hij zijn voet er op kon plaatsen.

De jongeman bevestigde zijn lamp aan de haak en volgde Raffles.

Toen Raffles ophield met klimmen, keek Brand omhoog.

Raffles hield zich met één hand aan een sport van de ladder vast en seinde met de vingers van de vrije hand:

— Lamp uit. Wij moeten nog ongeveer tien sporten verder.

In de put was het eensklaps stikdonker en voorzichtig tastend ging Brand

verder.

Tot zijn verbazing kwam het hem voor, alsof er langzamerhand een zwakke schemering in het water doordrong, die sterker werd, naarmate hij hoger steeg.

Maar zijn verwondering nam nog toe, toen hij eensklaps tot de ontdekking kwam, dat zijn hoofd boven het water uitstak.

Hij klom niet zonder moeite verder, trok zijn met lood bezwaarde voeten naar zich toe, waarvan hij het gewicht thans wel degelijk voelde, nu hij zich niet meer in het water bevond, tot hij tot zijn verbazing Raffles in de vinger-taal zag zeggen:

— Laat mij je welkom heten in de kelder van Doberty Castle, Charles.

HOOFDSTUK VII

SULLIVAN STAAT PAF

Charles Brand keek nieuwsgierig om zich heen. Hij deed, evenals Raffles gedaan had, zijn helm af, zodat hij weer met zijn vriend kon spreken.

— Doberty Castle, zei je toch, niet waar? vroeg hij. Het is zeker een ruïne waarvan alleen deze kelder bewaard is gebleven?

— O, neen Charles, antwoordde Raffles, dit is weliswaar het enige overgebleven gedeelte van het oorspronkelijke slot, maar achter die deur daar, voert een gang naar het bewoonde gedeelte van het kasteel. En, om het je in een paar woorden te zeggen, daar woont Lord Doberty met zijn vrouw, zijn dochter en zijn zoon, die op het ogenblik een logé hebben, die... die tot onze grootste tegenstanders behoort, namelijk inspecteur Sullivan van Scotland Yard, die de politie van Bridlington te hulp heeft geroepen, omdat men daar de raadselachtige diefstallen in de omgeving en hier in dit slot niet tot klaarheid kon brengen. Ik behoef je zeker niet te zeggen wie de dader is. Ik heb al een aardige buit binnengehaald.

Brand had, ofschoon hij slechts met een half oor geluisterd had, genoeg gehoord om te begrijpen wat Raffles hier had uitgespookt.

Hij keek met afgrijzen naar de folterwerktuigen en met de gedachte aan Sullivan, rilde hij en voelde zich alles behalve op zijn gemak.

Hij zou zich nog minder op zijn gemak gevoeld hebben, als hij had kunnen zien wat er achter de dikke torenmuren gebeurde, want in de onmiddellijke nabijheid van de toren, liep hun grote tegenstander, Inspecteur Sullivan met de armen op de rug, in het grote park, hetwelk Doberty Castle van alle zijden omsloot heen en weer.

Hij was blijkbaar in diepe gedachten verzonken en zijn hoofd was naar de grond gewend, als zocht hij daar de oplossing van het raadsel, dat hem sedert het gebeurde van de vorige nacht rust noch duur liet.

— De inbreker is geen vis of zeehond, zei mylord, mompelde hij, maar mensen kunnen ook zwemmen en duiken. Voor de duivel, wij zijn toch niet allen

gek. Wij zien en horen toch. Er bestaan toch geen spoken. De dief is in de kelder verdwenen, dat staat vast. Hij was er niet, toen wij die kelder onderzochten, en dus moet hij door de put zijn verdwenen. Maar hoe? Dat is de grote vraag.

Hij schopte nijdig een kiezelsteentje voor zich uit terwijl hij zijn alleen-spraak voortzette.

— In die put stond water. Waar denken wij aan, als wij het woord water in deze buurt uitspreken? Aan de rivier of aan de zee. Wat de zee betreft... wacht eens even, zo viel hij zich zelf in de rede, terwijl hij zich voor het voorhoofd sloeg,... die seinen. Die groene lichten op zee, eergisteravond. Zouden die misschien in verband hebben gestaan met wat er op het slot gebeurd is? Het waren geen gewone seinen van de marine, anders zou ik ze wel herkend hebben. Morsetekens waren het ook niet. Neen, daar zit iets anders achter. Die mijnheer Wilkie Collins vind ik ook maar een vreemd heer. Uit het onderzoek dat ik door Cower en Carlisle heb laten instellen, blijkt echter alleen dat de man hier in de streek een vreemdeling is, dat hij hier nog niet lang woont en dat hij zijn huis reeds weer verkocht heeft. Dat is niets bijzonders, maar toch zal ik zo vrij zijn, die mijnheer Collins in het oog te houden.

Plotseling bleef hij midden op het pad staan.

— Maar dat is waar ook, riep hij uit. Laten wij eens aannemen dat hier de Grote Onbekende in het spel is, en dat die Grote Onbekende identiek is met Collins. Iets dat me voortdurend door het hoofd gespeeld heeft. Dan zou ik mij reeds een goede troef hebben laten ontfoetselen, want Collins weet dat ik hier ben, en hij zal dus op zijn hoede zijn. Nu, dan zal ik eveneens op mijn hoede zijn, reken maar. Wij zullen de avond afwachten en eens zien wat onze vriend Wilkie Collins doet. Als ik mij niet vergis is hij voor hedenavond te dineren gevraagd. Ik zal aanstonds de zaak met Lord Doberty bespreken.

Sullivan keerde op zijn schreden te-

rug en liep op het grote hek toe, daar hij in de verte Cower en Carlisle zag aankomen.

Hij vroeg hun direct naar de uitslag van hun onderzoekingen, welke echter geen resultaat hadden opgeleverd.

Sullivan schudde het hoofd.

— Het wordt mij hoe langer hoe duidelijker, dat hij het geweest is, mompelde hij. Als er niet het geringste spoor van inbraak te bespeuren valt, dan is het tien tegen één de Grote Onbekende die er achter zit. Nog een vraag, vervolgde hij luid: Hebt gij ook het huis van de heer Wilkie Collins in het oog laten houden?

— Natuurlijk zoals gij ons verzocht had.

— En is hij thuis geweest in de afgelopen nacht? vroeg Sullivan.

— Voor zo ver wij konden nagaan wel, want de bediende zegt dat zijn heer zich reeds om half elf naar zijn slaapkamer heeft begeven.

Sullivan beet zich op de lippen.

— Was die bediende al lang bij hem in dienst?

— Neen. Hij kwam pas, toen de heer Collins Sunset Hall betrok.

— Is het ver hier vandaan?

— Een half uur ongeveer.

— Dan zullen wij die kant eens uitgaan, en gij moet mij wijzen waar het is.

Het drietal liep het park uit en volgde toen de weg, die naar Bridlington voert.

Na een wandeling van ongeveer twintig minuten bleven de twee detectives uit de kleine havenplaats staan.

Cower wees met uitgestrekte arm naar een klein bungalow dat op de top van een lage heuvel stond en zei:

— Dat is Sunset Hall.

— Goed. Laten wij ons nu een weinig onder het geboomte opstellen.

Enigszins verbaasd, voldeden de beide detectives aan dit verzoek.

Sullivan haalde een sterk vergroten-de kijker uit zijn zak en richtte het instrument op het aangewezen huis.

Geruime tijd bleef hij bewegingloos staan.

Toen wendde hij zich tot Cower en zei:

— Het huis heeft een smal balkon, dat op palen rust en dat bijna om het hele huis heen loopt. Weten jullie ook of de slaapkamers zich op de bovenverdieping bevinden?

— Zeker weet ik het niet, maar ik geloof het wel, antwoordde de gevraagde.

Nog een poos bleef Sullivan door de kijker het huis bespieden, tot hij deze in zijn zak liet glijden.

— Het lijkt wel het kasteel van de Schone Slaapster, mompelde hij. Ik zie geen teken van leven. Enfin laat ons nu maar teruggaan; ik heb genoeg gezien. Houd de gangen van die mijnheer Wilkie Collins zo goed mogelijk in het oog, zonder dat het opvalt, want hij mag geen argwaan koesteren. Ik zal mij zelf zodanig vermommen, dat hij mij wel niet zal herkennen.

Als gij mij iets te melden hebt, kunt gij mij vinden in de « Rode Leeuw » aan de weg naar Bridlington.

De dag verliep zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Aan het diner op Doberty Castle waren enige gasten genodigd, waaronder ook de heer Collins, die zich volstrekt niet bewust scheen te zijn welk net de Londense detectives om hem heen spande.

Men brak pas op toen het reeds lang donker was.

Omstreeks tien uur in de avond maakte zich uit de schaduw van een klein bosje aan de weg naar de zee een gedaante los.

Het was James Sullivan.

Hij had zich als bedelaar vermomd en zelfs het scherpe oog van John Rafles zou hem moeilijk kunnen herkennen.

Hij had Mr. Wilkie Collins voor zich uit zien lopen en volgde hem nu met sluipende schreden.

Sullivan zorgde er voor zoveel mogelijk in de schaduw te blijven van de bomen langs de weg, want de maan stond helder aan de hemel.

Deze achtervolging duurde ongeveer een half uur, tot Mr. Collins eindelijk de top van een der duinen bereikte, die hier in zee afdaalden.

Daar bleef hij staan.

Sullivan sloop zo dicht naderbij als hij durfde, en nauwelijks stond hij daar enkele minuten ineengedoken als een tijger die zijn prooi gaat bespringen, toen hij eensklaps op zee dezelfde groene lichten zag schitteren, die hij een paar avonden te voren had waargenomen.

Hij kwam nog iets dichterbij en zag nu dat Collins terugseinde door middel van een sterke elektrische zaklantaarn.

— Ik heb het wel gedacht, mompelde de detective.

Hij tastte naar zijn zak en overtuigde zich dat zijn revolver voor het grijpen was.

Voorzichtig kwam hij naderbij, maar toen hij de plek bereikt had waar hij meende even te voren nog Collins had zien staan, kon hij met moeite een kreet van teleurstelling en verwondering onderdrukken.

De eenzame wandelaar was verdwenen, alsof hij door de grond gezonken was.

— Daar speelt de duivel mee, mompelde Sullivan. Waar is die vent gebleven?

Hij liep voorzichtig naar de rand van de rots, ging op zijn buik liggen en keek naar beneden.

Maar hoe hij ook zijn ogen inspande, hij kon volstrekt niets ontwaren.

Alleen meende hij, gedempt door de afstand het geluid van voetstappen op de rotsen te horen.

Woedend balde hij de vuisten.

Hij begreep, dat het onbegonnen werk zou zijn in deze hem volkomen ongekende streek een onderzoek in te stellen.

Eén misstap en hij zou gevaar lopen in zee te vallen.

— Nu, er is nog niets verloren, troostte hij zich zelf. Hij heeft mij gelukkig niet gezien of gehoord, en ik laat hem morgen in de val lopen of mijn naam is geen Sullivan.

En met deze troostrijke gedachten sloeg hij de terugweg in.

HOOFDSTUK VIII

HET RAADSEL WORDT OPGELOST

De volgende dag was er een tuinpartij op Doberty Castle.

Er waren een vijftigtal gasten genodigd, die natuurlijk niet het minste vermoeden hadden, dat zij slechts figuranten waren in de comédie die de Londense detective inspecteur Sullivan hier dacht op te voeren en waarvan hij zelf en John Raffles, de Grote Onbekende de hoofdpersonen zouden zijn.

Graaf Doberty zelf was een weinig nerveus.

Sullivan had hem in vertrouwen genomen, maar het had hem vrij wat moeite gekost de oude heer er van te overtuigen, dat er met de heer Wilkie Collins iets niet in de haak was.

Ook Douglas was op de hoogte gesteld.

Ofschoon Sullivan het nooit zou hebben willen bekennen, voelde hij zich zelf ook niet helemaal op zijn gemak.

Ook bleef het altijd mogelijk, dat Collins inderdaad iets gemerkt had en reeds van het toneel was verdwenen.

Maar gelukkig voor Sullivan bleek deze vrees ijdel te zijn geweest.

Want de heer Wilkie Collins kwam, zelf zijn kleine auto bestuurënd, aanrijden.

Hij wierp een blik om zich heen, monsterde de gasten eens die om hem heen stonden, totdat zijn blik eindelijk gevestigd bleef op een oude heer met zilverwit haar, die op een stok leunde en op dat ogenblik in gesprek was met Lady Doberty.

Even daarna wendde hij zich met een vriendelijke opmerking tot de dochter des huizes.

Men bevond zich op dat ogenblik in de grote tuinkamer.

De oude heer met het zilverwitte haar scheen nu zijn gesprek geëindigd te hebben en kwam regelrecht op Mr. Wilkie Collins toegestrompeld, en vroeg met krakende stem.

— Mag ik het genoeg hebben ken-

nis met u te maken?

— Ik geloof niet dat dit nog nodig is, geachte heer, zei Collins doodbe-daard. De witte pruik die gij draagt is zeker kunstig gemaakt, maar hij past niet goed, of gij hebt dat ding wat al te haastig opgezet. Ik denk dat gij inspecteur Sullivan van Scotland Yard zijt die hier is gekomen, om met de politie van Bridlington te zoeken naar de bedrijver van de inbraken, die in de laatste weken in deze contreien zo herhaaldelijk zijn gepleegd. Is het niet zo?

Hartelijk lachend had Wilkie Collins onder 't spreken zijn hand op de schouder van de gewaande grijsaard gelegd en rukte nu met een snelle beweging de pruik van diens hoofd.

Sullivan, zich ontdekt ziende, wierp zijn stok op de vloer en richtte zich in volle lengte op.

Met gebalde vuisten stond hij voor Collins van wiens krachtig getekend gelaat de lach nog niet geweken was.

Zijn stem klonk hees, toen hij zei:

— Wij zullen deze comédie maar niet langer voortzetten, John Raffles. Gij zijt mijn arrestant.

— Waarom? Met welk doel? En op welke beschuldiging? klonk het op ijskoude toon.

— Het is het gevolg van het feit, dat uw spel verloren is. Gij zijt gisteravond wat al te onvoorzichtig geweest aan het strand. Men is u gevolgd.

Raffles kruiste kalm de armen over elkaar en zei spottend:

— Gij zegt dat ik John Raffles ben wiens naam ik trouwens wel eens meer gehoord heb, maar welke bewijzen hebt gij daarvoor.

— Meer dan een, zei Sullivan met overtuiging. Om te beginnen zult gij mij moeten zeggen wat de seinen betekenen, welke gij gisteravond gewis-seld hebt met een schip op zee.

— Mag dat niet? antwoordde Raffles schouderophalend. Wie heb ik daarmee

benadeeld?

— En dan die nachtelijke wandeling langs de rotsen, inplaats van naar Sunset Hall was dat misschien een tijdpassering?

— Dat nu juist niet, maar ik had daar niets meer te maken, want de nieuwe eigenaar heeft het reeds betrokken. Hij heeft zelfs mijn bediende overgenomen.

— Dus gij beweert uw huis te hebben verkocht? riep Sullivan uit. Daarvan zullen wij ons aanstonds overtuigen.

Hij nam de hoorn van de haak, maar bleef toen bedremmeld staan.

— Wilt gij het telefoonnummer weten van Sunset Hall, inspecteur? Ik zal het u zeggen, het is 207.

Sullivan draaide het nummer.

— Gij spreekt met inspecteur Sullivan van Scotland Yard. Met de bediende van Mr. Wilkie Collins? Laat ik u dan zeggen dat er een zware verdenking op hem rust, en dat wij hem voorlopig hier in Doberty Castle onder bewaking moeten houden.... Het huis is verkocht zegt Mr. Collins. Weet gij of dat zo is?... Zo, dat dacht ik wel. Vraag dan of uw nieuwe meester zo spoedig mogelijk hier wil komen om mij persoonlijk de verkoop te bevestigen.

Nu wendde hij zich weer tot de verdachte en zei:

— Als gij het huis werkelijk zo gauw weer verkocht hebt, is dat voor mij een bewijs te meer dat er iets niet in de haak is, en dat gij zo gauw mogelijk hier uit de buurt wilt verdwijnen.

Raffles haalde de schouders op.

— Als het onderzoek hier geëindigd is, wordt gij onmiddellijk naar Londen overgebracht, het grote toneel uwer werkzaamheden, en daar zullen wij wel verder zien.

Raffles haalde andermaal de schouders op.

De gasten hadden met stijgende verbazing naar dit gesprek geluisterd.

Wat Lord Doberty betreft, deze was geheel overstuurd.

Sullivan had enige woorden op fluisterende toon gewisseld met inspecteur Gray en beval nu:

— Doorzoek zijn zakken en neem hem alles af. Het is op mijn verantwoording, voegde hij er op luide toon aan toe.

Maar Raffles deed een stap achteruit.

— Geen kwestie van riep hij op dreigende toon. Ik zal zelf wel mijn zakken ledigen.

Snel haalde hij zijn portefeuille, zijn portemonnaie, zijn zakmes, een kleine revolver, een zilveren sigarettenkoker een aansteker, en nog enkele andere kleinigheden, die een heer gewoonlijk bij zich draagt, te voorschijn, welke hij op een kleine tafel deponeerde.

— Boeit hem, beval Sullivan kortaf, nadat hij de portefeuille geopend en doorzocht had. Ik ben nu zeker van mijn zaak.

De twee detectives traden op Raffles toe, die hun uit eigen beweging de polsen had toegestoken.

Met de boeien om zijn polsen geklemd, trad Raffles dicht op Sullivan toe en zei op gesmoorde toon, terwijl zijn grijze ogen vonken schoten:

— Denk er om, inspecteur, hiermede hebt gij u tot mijn levenslange vijand gemaakt. Dit zal ik nooit vergeten.

Sullivan had misschien een ogenblik gearzeld, maar hij herstelde zich spoedig.

— Breng hem weg, zei hij kortaf. Ik zal wel voorgaan.

Met Raffles in hun midden, verlieten de detectives, gevolgd door inspecteur Gray, de tuinkamer, waar zij de gasten in de grootste consternatie achterlieten.

Snel begaf het kleine troepje zich naar de hall en ging de gang binnen, die naar de toren voerde, bijgelicht door de lantarens der detectives.

Sullivan, die nog steeds vooraan liep, bleef staan, toen het troepje de kelder met de put in het midden had bereikt.

Toen trad hij op Raffles toe, bracht zijn gezicht, vlak bij het zijne en voegde hem toe:

— Gij blijft hier tot ik inlichtingen omtrent uw verblijf in deze streek en omtrent uw persoon heb ingewonnen. Daarmee zullen wel een paar uur heen-

gaan. Ofschoon gij geboeid zijt, zal ik toch maar een der bedienden op wacht zetten bij het venster. Als gij zijt wie ik denk, dat gij zijt, dan is dat misschien geen overbodige maatregel.

Raffles gaf geen antwoord en vergenoegde zich er mee, Sullivan een koele verachtelijke blik toe te werpen, die het bloed van de inspecteur aan het koken bracht.

Hij wist zich echter te beheersen en zocht een der jongste bedienden uit, een sterke knaap, en zette deze op post bij het venster van de kelder, ofschoon hij dit zelf een overbodige voorzorgsmaatregel achtte.

Juist toen Sullivan weer het bewoonde gedeelte van het kasteel wilde binnen gaan, kwam er iemand hijgend aanlopen, die de inspecteur vragend aankeek.

— Wie is dat? vroeg Sullivan aan detective Cower, die hem vergezeld had.

— Dat is de bediende, die Mr. Wilkie Collins in dienst heeft genomen, toen hij «Sunset Hall» betrok, antwoordde Cower.

— Wat hebt gij mij te vertellen? vroeg Sullivan de man.

— Ik wilde inspecteur Sullivan spreken, antwoordde de man.

— Die ben ik. Waarom komt uw nieuwe patroon niet zelf? Dat heb ik toch verzocht.

— Dat kwam ik juist vertellen inspecteur. De nieuwe eigenaar van «Sunset Hall» is niet teruggekomen sedert ik met u telefoneerde, en zo even vernem ik van de tuinman, dat hij met een aantal koffers is vertrokken, zonder orders achter te laten. Dat is wat moois. Hij heeft mij niets gezegd. Wat moet ik nu doen?

— Ik heb het wel gedacht, mompelde Sullivan. Die nieuwe eigenaar zal wel in het komplot zijn geweest.

De bediende wiste zijn voorhoofd af.

Hij had blijkbaar hard gelopen.

— Ga maar even naar de keuken, daar zal de butler je wel een glas bier inschenken, zei Sullivan. Zeg maar, dat ik het gezegd heb.

— Dank u wel, inspecteur, zei de man. Ik heb hard gelopen, mijn keel

is van perkament en mijn tong is een zeemlerenlap.

Hij lichtte zijn pet op en richtte zijn schreden haastig naar de pantry van de butler.

Intussen begon de schemering te vallen.

Sullivan had geen tijd verloren laten gaan.

Hij had een aantal telegrammen verzonden en verschillende interlocale telefoongesprekken gevoerd.

Geleidelijk druppelden de antwoorden binnen.

En hoe meer er kwamen, hoe later het werd, hoe meer het gelaat van de inspecteur begon te stralen.

Hij kon er nu niet meer aan twijfelen, of Mr. Wilkie Collins was een denkbeeldig persoon, die inderdaad nooit bestaan had, of zijn pseudoniem ontleend had aan de vriend van Charles Dickens, die een aantal sensationele boeken had geschreven.

Bij een huiszoeking op «Sunset Hall» vond men daar enige werktuigen, die men niet zou verwacht hebben in de woning van een gezeten rentenier, enige prikken, onafgewerkte sleutels, zeer fijne vijltjes en andere verdachte instrumenten.

Hoe later het werd, hoe meer de overtuiging van de inspecteur veld won, dat de man daar beneden in de kelder, die thans zijn noodlot tegemoet ging, wel degelijk de lang gezochte John Raffles was, of in ieder geval een zijner handlangers, die hem vroeg of laat het verblijf van zijn meester wel zou verraden.

Maar toen kwam er een bericht, dat de inspecteur zeer onaangenaam trof, en een verdenking bij hem deed rijzen, die hem niet meer losliet.

Dat bericht luidde, dat de nieuwe eigenaar van «Sunset Hall» was teruggekomen, en dat hij de koopsom voor zijn eigendom de dag te voren aan Mr. Wilkie Collins had uitbetaald.

De bediende was dus verkeerd ingelicht of...

Sullivan snelde naar de telefoon en liet zich met «Sunset Hall» verbinden.

Toen het gesprek beëindigd was, zak-

te Sullivan moedeloos in een stoel.

Die bediende, die zo even was komen aanlopen en zich nu te goed deed aan het bier, dat de butler voor hem ingeschonken had, was een bedrieger. De nieuwe eigenaar van «Sunset Hall» had wel een nieuwe bediende aangenomen, maar deze was rustig aan zijn werk gegaan, had de pakken van zijn baas afgeborsteld en was nu aan het schoenen poetsen. Van Doberty Castle had hij nooit gehoord. Hij wist niet eens, dat er zo'n kasteel bestond.

Hij ging naar Lord Doberty en deelde hem en zijn zoon Douglas mee wat hij gehoord had.

Gezamenlijk snelden zij naar de toren, en gingen de kelder binnen:

Leeg...

Op de vloer lagen de doorgeveijde boeien en dat was alles.

— Naar buiten, riep Sullivan, doodsblijk, en vrezende dat hij zijn verstand zou verliezen.

De mannen snelden naar de toren in het park.

Vlak bij het venster lag de bewaker... de man sliep als een marmot.

— Hetzelfde middel als waarmee de twee bedienden in huis werden bedwelmd, mompelde Sullivan. Die man is des duivels. Het enige wat ik nu weet, is dat ik wel degelijk met John Raffles te doen had en dat het blijkt, dat ik niet tegen hem opgewassen ben.

Juist op dat ogenblik kwam er een bediende met een telegram aanlopen.

Het was voor Sullivan bestemd en luidde:

— Ga om elf uur naar het terras in het park, waar gij het uitzicht hebt

op de zee. Vraag of de familieleden van Lord Doberty, hij zelf en zijn gasten, als die nog aanwezig zijn, u vergezellen. Men allen wacht een verrassing.

De ondertekening luidde: John Raffles.

Sullivan wierp een verdwaasde blik op zijn polshorloge.

Het was kwart voor elf.

— Naar het terras, riep hij.

Even later waren allen daar verenigd en niet lang daarna schitterde een hel groen schijnsel over de golven.

Beurtelings ging het uit en aan, met kortere en langere tussenpozen.

Sullivan liet een kreet van woede en wanhoop horen.

— Het is Morseschrift ditmaal, riep Sullivan, die op een blaadje van zijn notitieboekje de tekens noteerde.

— Wat wordt er geseind? vroeg Lord Doberty, die even opgewonden was als de inspecteur.

— Dat zal ik u zeggen. Luister maar. Raffles seint: «Tot wederziens inspecteur Sullivan en vergeet mijn woorden niet. Als gij weer een put op uw weg ontmoet, bedenk dan, dat er wel eens twee uitgangen kunnen zijn en dat er duikerpakken bestaan die door zogenaamde bedienden kunnen worden gebracht.»

— En mijn gestolen goed? riep Lord Doberty woedend.

— Schrijf dat maar op uw buik en veeg het met uw hemd uit, snauwde Sullivan, die door de ondervonden teleurstelling alle beleefdheid en welvoeglijkheid uit het oog had verloren.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Een mislukte onderneming

